സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ: ഭാഗം II

കെ. ദാമോദരൻ

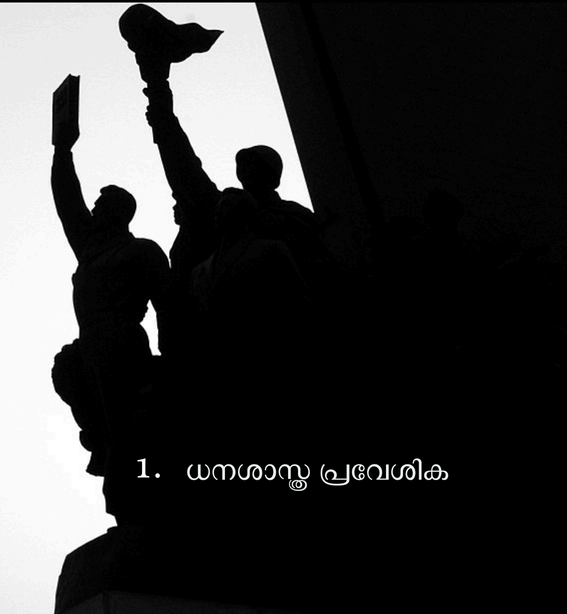

1. ധനശാസ്ത്ര പ്രവേശിക

സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ: ഭാഗം II

കെ. ദാമോദരൻ

(മലയാളം: രാഷ്ട്രീയം, ചരിത്രം)

കെ. ദാമോദരൻ എഡിറ്റോറിയൽ കമ്മിറ്റി

- ആന്റണി തോമസ്
- സി. എൻ. ജയദേവൻ
- എം. പി. അച്യുതൻ
- ഐ. വി. ശശാങ്കൻ
- ഡോ. വള്ളിക്കാവ് മോഹൻദാസ്

© 2009–2020 Prabhatham Printing & Publishing Co. (P) Ltd., Trivandrum, owned by Communist Party of India, Trivandrum.

Printed editions published by Prabhatham Printing & Publishing Co. (P) Ltd.

First published in print media 2009.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution By Share Alike license for free download and usage.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020. The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

Cover: Mansu Hill Grand Monument, a picture of sculpture by Jennybento. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation

JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014

URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

1 ധനശാസ്ത്ര പ്രവേശിക 1

1 ധനശാസ്ത്രം എന്ത്? എന്തിന് 2

2 മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിലെ ഉല്പാദന വ്യവസ്ഥ 3

3 ചരക്കുകൾ 4

4 സമുദായത്തിനാവശ്യമായ ശരാശരി പ്രയത്നം 5

5 പണത്തിന്റെ ഉത്ഭവം 6

6 പണവും മൂലധനവും 7

7 മുതലാളിത്തവും സാമൂഹ്യവിപ്ലവവും . . 8

1

ധനശാസ്ത്ര പ്രവേശിക

1 ധനശാസ്ത്രം എന്ത്? എന്തിന്

മനുഷ്യന് ഒഴിച്ചുകൂടാൻ വയ്യാത്ത പല ആവശ്യങ്ങളുമുണ്ട്. ഭക്ഷണം, വസ്ത്രം, വീട് തുടങ്ങിയ സാമഗ്രികൾ കൂടാതെ അവന് ജീവിച്ചിരിക്കാൻ വയ്യ. ഇതൊക്കെ വേണമെങ്കിൽ അവൻ പണിയെടുക്കണം, അദ്ധ്വാനിക്കണം. ഭക്ഷണം സമ്പാദിക്കാനും വസ്ത്രമുണ്ടാക്കാനും വീടുണ്ടാക്കാനും അതുപോലെയുള്ള മറ്റാവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുവാനും അദ്ധ്വാനം കൂടിയേ കഴിയൂ. ഭൂമിക്കടിയിൽ കിടക്കുന്ന കൽക്കരിയോ ഇരുമ്പോ പുറത്തേക്കു കൊണ്ടുവന്ന് യന്ത്രങ്ങളും മറ്റ് സാമഗ്രികളുമുണ്ടാക്കണമെങ്കിൽ അദ്ധ്വാനിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. കാട്ടിൽ കിടന്ന മരം വെട്ടിമുറിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് അദ്ധ്വാനിച്ചുണ്ടാക്കിയതാണ് ഞാൻ എഴുതാനുപയോഗിക്കുന്ന മേശ. പ്രകൃതിയിൽ കാണുന്ന വിഭവങ്ങളിൽ അദ്ധ്വാനമർപ്പിച്ച് ഉപയോഗകരങ്ങളായ സാമഗ്രികളാക്കി മാറ്റുകയാണ് മനുഷ്യൻ ചെയ്യുന്നത്. ഈ പ്രവൃത്തിക്കാണ് ഉൽപാദനം എന്ന് പറയുന്നത്. സാമൂഹ്യവളർച്ചയുടെ ഏത് ഘട്ടത്തിലായാലും ശരി, ഏത് സമുദായഘടനയിലായാലും ശരി, ഏത് രാജ്യത്തിലായാലും ശരി, ജീവിത നിർവ്വഹണത്തിന് ഉൽപാദനം കൂടിയേ കഴിയൂ.

പണിയെടുക്കാൻ പണിയായുധം വേണം. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണ് മനുഷ്യൻ ഉൽപാദനം നടത്തുന്നത്. ഈ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളും അവയുപയോഗിച്ച്, പ്രവൃത്തിയിൽ വൈദഗ്ധ്യം നേടി, ആ വൈദഗ്ധ്യത്തെ തങ്ങളുടെ സന്താനപരമ്പരകൾക്ക് സമർപ്പിക്കുകയും അങ്ങനെ ഉൽപാദനം തുടർന്നുകൊണ്ടുപോവാൻ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യരും എല്ലാമടങ്ങിയാൽ ഉൽപാദനശക്തികളായി.

മനുഷ്യർ ഇങ്ങനെ ഉൽപാദനം നടത്തുന്നത് ഒറ്റയ്ക്കൊറ്റയ്ക്കല്ല, കൂട്ടംകൂട്ടമായിട്ടാണ്. ഒരു ഖനിയോ ഫാക്ടറിയോ തനിയെ, മറ്റാരുടെയും സഹായം കൂടാതെ, ഉപയോഗിക്കാൻ ഒരാൾക്ക് എങ്ങനെ സാധിക്കും? നൂറ്റുക്കണക്കിനായി, ആയിരക്കണക്കായി, ആളുകൾ യോജിച്ചുകൊണ്ടാണ് — സാമൂഹ്യമായിട്ടാണ് — സമുദായത്തിൽ ഉൽപാദനം നടത്തുന്നത്. മുതലാളിത്ത രീതിയിലുള്ള ഉൽപാദനത്തിൽ മാത്രമല്ല ഈ സാമൂഹ്യബന്ധം കാണപ്പെടുന്നത്. കൃഷിക്കാരന് വയലിൽ പണിയെടുക്കാനും കൈവേലക്കാരന് പണിയായുധങ്ങളുണ്ടാക്കി പ്രവർത്തിക്കാനുമെല്ലാം മറ്റുള്ളവരുടെ സഹായമാവശ്യമാണ്. തങ്ങളുടെ ഒഴിച്ചുകൂടാൻ വയ്യാത്ത ആവശ്യങ്ങളുടെ നിർവഹണത്തിനുവേണ്ടി മനുഷ്യർ ഒരു തരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരുതരത്തിലുള്ള പരസ്പരബന്ധത്തിലേർപ്പെടുന്നു. കാറൽമാർക്സ് എഴുതുകയുണ്ടായി: 'ഒരു സവിശേഷരീതിയിൽ സഹകരിച്ചുനിന്നും തങ്ങളുടെ അധ്വാനഫലങ്ങളെ പരസ്പരം കൈമാറിയും മാത്രമേ മനുഷ്യർക്ക് ഉൽപാദനം നടത്താൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. ഉൽപാദനം നടത്തുവാനായി അവർ വ്യക്തമായ ചില പരസ്പരബന്ധങ്ങളിലേർപ്പെടുന്നു. ഈ പരസ്പരബന്ധങ്ങളുടെ പരിധിക്കകത്ത് നിന്നുകൊണ്ടുമാത്രമെ അവർ പ്രകൃതിയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നുള്ളൂ, ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നുള്ളൂ.'

ഈ പരസ്പരബന്ധങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ എല്ലാവരുടെയും സമ്മതത്തോടുകൂടിയവയായിരിക്കും; മറ്റു ചിലപ്പോൾ ഒരു വിഭാഗം ജനങ്ങൾ മറ്റൊരു വിഭാഗത്തിന്റെ മേൽ നടത്തുന്ന നിർബന്ധത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയവയായിരിക്കും. ഏതായാലും ഏത് സാമൂഹ്യഘടനയിലും നിശ്ചിതമായ ഉൽപാദനബന്ധങ്ങളുണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് തീർച്ചയാണ്. ഈ ഉൽപാദനബന്ധങ്ങളും ഉൽപാദനശക്തികളും കൂടിയതിനെയാണ് ഉൽപാദനരീതി എന്നു പറയുന്നത്.

ഉൽപാദനരീതിയും ഉൽപാദനബന്ധങ്ങളും ഒരേ നിലയ്ക്ക്, യാതൊരു മാറ്റവും കൂടാതെ അധികകാലം നിലനിൽക്കുകയില്ല. അവയെല്ലായ്പോഴും മാറിക്കൊണ്ടും വളർന്നുകൊണ്ടുമിരിക്കുന്നു. കല്ലും മരകക്ഷണങ്ങളും പണിയായുധങ്ങളായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന പ്രാചീന മനുഷ്യന്റെ ഉൽപാദന സമ്പ്രദായവും ആധുനിക കാലത്തെ പരിഷ്കരിച്ച ഉൽപാദന സമ്പ്രദായവും തമ്മിലൊന്നു താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കിയാൽ ഉൽപാദനശക്തികളിലും ഉൽപാദനബന്ധങ്ങളിലും എത്ര അത്ഭുതകരങ്ങളായ പരിവർത്തനങ്ങളാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്ന് മനസിലാവും. ആദ്യം ഉൽപാദനശക്തികളിൽ-പ്രത്യേകിച്ചും ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളിൽ മാറ്റമുണ്ടാകുന്നു. ഉൽപാദനശക്തികൾ മാറുകയും വളരുകയും ചെയ്യുന്നതോടൊപ്പം മനുഷ്യരുടെ ഉൽപാദനബന്ധങ്ങൾക്കും മാറ്റം സംഭവിക്കുന്നു. അതോടുകൂടി ഉൽപാദനരീതിയിലാകെ മാറ്റം വന്നുചേരുന്നു. ഇങ്ങനെയാണ് ക്രമത്തിൽ ക്രമത്തിൽ, നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ മാറ്റങ്ങളുടെയും വളർച്ചകളുടെയും ഫലമായി വലിയ വലിയ യന്ത്രങ്ങളും വൻകിടവ്യവസായങ്ങളും ആവിർഭവിച്ചത്.

സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽ മനുഷ്യർ പരസ്പരമേർപ്പെടുന്ന ഈ സാമ്പത്തിക ബന്ധങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള പഠനമാണ് ധനശാസ്ത്രം. സമുദായത്തിന്റെ നിലനിൽപിനും വളർച്ചയ്ക്കും ആവശ്യമായ വസ്തുക്കളുടെ ഉൽപാദനവിതരണങ്ങളെപ്പറ്റിയും അവയെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന നിയമങ്ങളെപ്പറ്റിയുമാണ് ധനശാസ്ത്രം പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ധനശാസ്ത്രം ഒരു സാമൂഹ്യശാസ്ത്രമാണ്. ഏംഗെൽസ് പറയുന്നു: "ധനശാസ്ത്രമെന്നത്, അതിന്റെ ഏറ്റവും വിപുലമായ അർത്ഥത്തിൽ, മനുഷ്യസമുദായത്തിലെ ഭൗതികമായ ജീവനോപകരണങ്ങളെ ഉൽപാദിപ്പിക്കുകയും കൈമാറുകയും ചെയ്യുന്നതിനടിസ്ഥാനമായ നിയമങ്ങളുടെ ശാസ്ത്രമാണ്."

ഉൽപാദനവിതരണങ്ങളുടെ ഉപാധികൾ ഓരോ രാജ്യത്തും ഓരോ മാതിരിയാണ്. കാലം മാറുന്നതോടൊപ്പം അവയ്ക്കും മാറ്റം സംഭവിക്കുന്നു. അതിനാൽ, എല്ലാ രാജ്യങ്ങളുടെയും, ചരിത്രപരമായ എല്ലാ കാലഘട്ടങ്ങളുടെയും ധനശാസ്ത്രം ഒരേ മാതിരിയായിരിക്കില്ല. അതുകൊണ്ട് ധനശാസ്ത്രം ഒരു സാമൂഹ്യശാസ്ത്രം മാത്രമല്ല, ചരിത്രപരമായ ഒരു ശാസ്ത്രം കൂടിയാണ്. ചരിത്രപരമായ, ഇടതടവില്ലാതെ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയാണത് പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. ലെനിൻ പറയുന്നതുപോലെ, "സാമൂഹ്യോൽപാദനത്തിന്റെ വളർന്നുവരുന്ന ചരിത്രപരമായ വ്യവസ്ഥകളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശാസ്ത്രമാണ് ധനശാസ്ത്രം."

എന്നാൽ പ്രാചീന കാലഘട്ടങ്ങളിലെ സാമ്പത്തിക ബന്ധങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ധനശാസ്ത്രം വിപുലമായ തോതിൽ ഇനിയും എഴുതപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. മുതലാളിത്ത കാലഘട്ടമായപ്പോൾ മാത്രമാണ് ഈ ശാസ്ത്രത്തിന് അതർഹിക്കുന്ന സ്ഥാനം ലഭിച്ചത്. പഴയ ഉൽപാദക ബന്ധങ്ങളോട് പോരാടുവാനുള്ള ശക്തിയേറിയ ഒരായുധമെന്ന നിലയ്ക്ക് ധനശാസ്ത്രം ഉപയോഗിക്കപ്പെടാൻ തുടങ്ങിയത് അപ്പോൾ മുതൽക്കാണ്. മുതലാളിത്ത രീതിയിലുള്ള ഉൽപാദനരീതിയുടെ ഉൽഭവവും വളർച്ചയുമാണ് അതിലെ ഉള്ളടക്കം. ഫ്യൂഡലിസ്റ്റ് രീതിയിലുള്ള ഉൽപാദനബന്ധങ്ങളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങളെ കർശനമായി വിമർശിക്കുക, പഴയ ഉൽപാദനബന്ധങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് പുതിയ മുതലാളിത്ത രീതിയിലുള്ള ഉൽപാദനവിതരണങ്ങളെ പ്രതിഷ്ഠാപിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത വ്യക്തമാക്കുക — ഇതാണ് മുതലാളിത്ത കാലഘട്ടത്തിലെ ധനശാസ്ത്രം നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ള ചരിത്രപരമായ പങ്ക്.

പക്ഷേ, മുതലാളിത്ത ധനശാസ്ത്രജ്ഞൻമാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ മുതലാളിത്ത രീതിയിലുള്ള ഉൽപാദനവിതരണങ്ങൾ യുക്തിയുക്തങ്ങളും അധൃഷ്യങ്ങളുമാണ്. അവയുടെ ധനശാസ്ത്രനിയമങ്ങൾ എല്ലാ രാജ്യത്തേയ്ക്കും എല്ലാ കാലത്തേയ്ക്കും പറ്റിയവയാണ്! കാരണം, മുതലാളിത്ത രീതിയിലുള്ള സാമൂഹ്യഘടന ശാശ്വതമാണെന്ന് അവർ വിചാരിക്കുന്നു. സാമൂഹ്യവളർച്ചയുടെ ഒരു സവിശേഷഘട്ടം മാത്രമാണ് മുതലാളിത്തമെന്നോ മുമ്പുണ്ടായിട്ടുള്ള എല്ലാ സാമൂഹ്യഘടനകൾക്കുമെന്നപോലെ തന്നെ മുതലാളിത്തത്തിനും നാശമുണ്ടാകുമെന്നോ ആലോചിക്കുവാൻ പോലും അവർ തയ്യാറില്ല.

ഈ ധനശാസ്ത്രത്തെ വിമർശനപരമായി പരിശോധിച്ച്, യുക്തിയുക്തമായ വിധത്തിൽ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോവുകയാണ് മാർക്സിസ്റ്റ് ധനശാസ്ത്രം ചെയ്യുന്നത്. പഴയ ഫ്യൂഡലിസ്റ്റ് സാമൂഹ്യഘടനയുടെ അവശിഷ്ടങ്ങളിൽ നിന്ന് മുതലാളിത്തം ജനിച്ചുവളർന്നതെങ്ങനെയെന്ന് വിവരിക്കുക, മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിന്റെ വികാസനിയമങ്ങളെ വ്യക്തമാക്കുക, മുതലാളിത്ത സാമൂഹ്യഘടനയുടെ സ്വഭാവമെന്താണെന്നും ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥൻമാരായ ഒരു പിടി മുതലാളികൾക്ക് ഭൂരിപക്ഷക്കാരായ തൊഴിലാളികളെ ചൂഷണം ചെയ്യാൻ സാധിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്നും തുറന്നുകാണിക്കുക, മുതലാളിത്തത്തിലടങ്ങിയ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ അതിന്റെ തന്നെ ശവക്കുഴി തോണ്ടുന്നതെങ്ങിനെയെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുക — ഇതാണ് മാർക്സിയൻ ധനശാസ്ത്രം ചരിത്രപരമായി നിർവ്വഹിക്കുന്ന പങ്ക്.

ഇന്ന് മുതലാളിത്തം അതിന്റെ അധഃപതനത്തിലെത്തിയിരിക്കുകയാണ്. അതുതന്നെ സൃഷ്ടിച്ചുവിട്ട അതിന്റെ ശത്രുക്കൾ, അതിന്റെ ശവക്കുഴി തോണ്ടുന്ന തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം ഒരു പ്രബലവർഗ്ഗമായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. മുതലാളിത്തത്തിനെതിരായ പ്രക്ഷോഭങ്ങൾ ലോകത്തെങ്ങും വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. തൊഴിലാളികളുടെയും അവരുടെ പാർട്ടിയുടെയും കീഴിൽ അണിനിരന്നുകൊണ്ട് മനുഷ്യസമുദായം ക്ഷയോന്മുഖമായ മുതലാളിത്തത്തെ തട്ടിത്തകർത്ത് പുതിയ സാമൂഹ്യഘടനയിലേക്ക് — സോഷ്യലിസ്റ്റ് സാമൂഹ്യഘടനയിലേക്ക് — പ്രയാണമാരംഭിച്ചിരിക്കുകയാണ്.

ഈ പ്രയാണത്തിന് ഒഴിച്ചുകൂടാൻ വയ്യാത്ത ഒരായുധമാണ് ധനശാസ്ത്രം.

2 മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിലെ ഉല്പാദന വ്യവസ്ഥ

മാർക്സ് പറയുന്നു: “മനുഷ്യർ സാമൂഹ്യമായി ഉൽപാദനം നടത്തുമ്പോൾ അവർ തങ്ങൾക്ക് ഒഴിച്ചുകൂടാൻ വയ്യാത്തതും തങ്ങളുടെ ഇച്ഛാശക്തിക്കതീതവുമായ ചില വ്യക്തമായ പരസ്പരബന്ധങ്ങളിലേർപ്പെടുന്നു. ഈ ഉൽപാദനബന്ധങ്ങൾ അതാത് ഘട്ടത്തിലെ ഭൗതികമായ ഉൽപാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയുടെ വ്യക്തമായ നിലാവരത്തിന്നനുകൂലമായിരിക്കും.”

അടിമസമ്പ്രാദയത്തിലെ ഉൽപാദനബന്ധങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനം ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥന് ഉൽപാദനം നടത്തുന്ന അടിമകളുടെ മേൽ പരിപൂർണമായ ഉടമാവകാശമുണ്ടെന്നുള്ളതാണ്. നാടുവാഴി വ്യവസ്ഥയിൽ പ്രധാനമായ ഉൽപാദനോപകരണം — നിലം — നാടുവാഴിയുടെ സ്വകാര്യസ്വത്താണ്. നിലത്തിന്റെമേലുള്ള ഈ ഉടമാവകാശത്തിന്റെ പിൻബലത്തോടുകൂടിയാണ് നാടുവാഴി കൃഷിക്കാരെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നത്. മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിൽ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥൻമാർ മുതലാളികളാണ്. ഉൽപാദനത്തിന് മുതലാളികളും തൊഴിലാളികളും തമ്മിൽ വ്യക്തമായ ചില ബന്ധങ്ങളിലേർപ്പെടുന്നു. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമകളെന്ന നിലയ്ക്ക് മുതലാളികൾ ഉൽപാദനത്തിന്റെയും ഉൽപന്നങ്ങളുടെയും നിയന്ത്രണം നടത്തുന്നു. സ്വന്തമായ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളില്ലാത്ത തൊഴിലാളികൾ തങ്ങളുടെ പ്രയത്നശക്തി മുതലാളിക്ക് വിൽക്കുന്നു. ഉൽപാദിപ്പിച്ച ചരക്കുകളുടെ ഒരു ഭാഗം തൊഴിലാളിക്ക് ‘കൂലി’യായി കിട്ടുന്നു. മറ്റേഭാഗം ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥൻമാരെന്ന നിലയ്ക്ക് മുതലാളികൾ കൈക്കലാക്കുന്നു. ഈ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിൽ ഉൽപാദനം നടക്കുന്നത്.

തൊഴിലാളിയുടെ അധ്വാനശക്തിയുടെ സഹായം കൂടാതെ മുതലാളിക്ക് ഉൽപാദനം നടത്തുക സാധ്യമല്ല. യന്ത്രം, അസംസ്കൃത പദാർത്ഥങ്ങൾ മുതലായ ഉൽപാദനസാമഗ്രികളിൽ തൊഴിലാളി തന്റെ അധ്വാനമർപ്പിച്ചാൽ മാത്രമെ ചരക്കുകളുണ്ടാവുകയുള്ളൂ. ഉൽപാദനസാമഗ്രികൾ തൊഴിലാളിയുടെ അധീനത്തിലല്ല. മുതലാളിയുടെ സ്വകാര്യ സ്വത്താണവ. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ സ്വന്തമായി ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് തന്റെ അധ്വാനശക്തിയെ സ്വന്തമായി ഉപയോഗിക്കാൻ തൊഴിലാളിക്ക് നിവൃത്തിയില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സ്വന്തം ഉപജീവനത്തിന് തന്റെ അധ്വാനശക്തിയെ മുതലാളിക്ക് വിൽക്കുവാൻ അയാൾ നിർബന്ധിതനായിത്തീരുന്നു.

പക്ഷേ, ചിലർ ചോദിക്കും, മുതലാളിയുടെ കയ്യിൽ പണമുള്ളതുകൊണ്ടല്ലേ അയാൾക്ക് തൊഴിലാളിയുടെ അധ്വാനശക്തി വാങ്ങാൻ സാധിക്കുന്നത്. മുതലാളിയുടെ കയ്യിൽ മൂലധനമുള്ളതുകൊണ്ടല്ലേ അയാൾക്ക് ലാഭമുണ്ടാക്കാൻ കഴിയുന്നത്? എന്താണീ മൂലധനമെന്നുവെച്ചാൽ?

മൂലധനത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പല തെറ്റിദ്ധാരണകളും പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. എല്ലാ സ്വത്തുക്കളും മൂലധനമാണെന്ന് ചിലർ വിചാരിക്കുന്നു. എല്ലാത്തരം പണിയായുധങ്ങളും മൂലധനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുമെന്ന് മറ്റുചിലർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, പ്രാകൃതങ്ങളായ പണിയായുധങ്ങളുപയോഗിച്ചിരുന്ന കാടൻമാരുടെ സമുദായത്തിൽ പോലും മൂലധനമുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ, ഒരു കല്ലിൻ കഷണത്തിന്റെയോ വടിയുടെയോ സഹായത്തോടുകൂടി എന്തെങ്കിലും കായകൾ പൊട്ടിച്ചുതിന്നുന്ന കുരങ്ങുകൾപോലും മുതലാളികളാണ്.

മൂലധനമെന്നുവച്ചാൽ ഭാവിയിലേക്കുവേണ്ടി സംഭരിച്ച് സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കുന്ന പ്രയത്നം എന്നർത്ഥമാണെന്ന് വേറെ ചിലർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. അവരുടെ അഭിപ്രായം ശരിയാണെങ്കിൽ റോക്ക് ഫെല്ലറുടെയും ഫോർഡിന്റെയും ടാറ്റയുടെയും കൂട്ടത്തിൽ ഉറുമ്പുകളെപ്പോലും ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടിവരും!

എന്നാൽ സമുദായത്തിലെ ഉൽപാദന-വിതരണങ്ങളെപ്പറ്റിയും അവയെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന നിയമങ്ങളെപ്പറ്റിയും ഗൗരവമായി പഠിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഇതൊന്നും മൂലധനമാവുകയില്ല. യന്ത്രങ്ങൾ, കെട്ടിടങ്ങൾ, അസംസ്കൃത സാധനങ്ങൾ മുതലായവയാണ് നമ്മൾ സാധാരണയായി മൂലധനമെന്ന് പറയുന്നത്. ഈ സാമഗ്രികളെ വാങ്ങുവാനോ തൊഴിലാളികൾക്ക് കൂലി കൊടുക്കുവാനോ ഉപയോഗപ്പെടുന്ന പണവും മൂലധനത്തിലുൾപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ കെട്ടിടങ്ങളും യന്ത്രങ്ങളും അസംസ്കൃത സാമഗ്രികളും പണവും മൂലധനമാകുന്നത് അവയുടെ സഹജമായ ഗുണം കൊണ്ടല്ല; പിന്നെയോ, തൊഴിലാളികളുടെ അധ്വാനമുപയോഗിച്ച് ലാഭത്തിനുവേണ്ടി ചരക്കുകൾ നിർമ്മിക്കാനുള്ള ഉപകരണങ്ങളായിത്തീരുന്നുവെന്നതുകൊണ്ടുമാത്രമാണ്.

ഒരു കരുവാന്റെ കയ്യിലുള്ള ചുറ്റിക മൂലധനമല്ല. കാരണം, സാധനങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിന് അയാൾ മറ്റുള്ളവരുടെ — തൊഴിലാളികളുടെ — അധ്വാനശക്തിയെ ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ, അതേ ചുറ്റിക മുതലാളിയുടെ കയ്യിലെത്തുമ്പോഴേയ്ക്കും മൂലധനമായിത്തീരുന്നു. പാട്ടുകാരന്റെ കയ്യിലുള്ള വീണ, മുക്കുവന്റെ വല, കൃഷിക്കാരന്റെ പശു, ഉപയോഗിക്കാതെ കിടക്കുന്ന യന്ത്രം, പെട്ടിയിൽ വെറുതെ കിടക്കുന്ന പണം — ഇതൊന്നും മൂലധനമല്ല. മുതലാളിയുടെ കയ്യിൽ ലാഭം സമ്പാദിക്കാനുള്ള ഉപകരണങ്ങളായിത്തീരുമ്പോൾ മാത്രമാണ് ഉൽപാദനസാമഗ്രികൾ മൂലധനമായി മാറുന്നത്.

ഉൽപാദനത്തിനുപയോഗിക്കുന്ന എല്ലാ ഉപകരണങ്ങളും മൂലധനമാണെന്ന് പറയുന്നവർ മൂലധനം ശാശ്വതമാണെന്നും ഉൽപാദനം നടക്കുന്നേടത്തോളം കാലം മൂലധനം ആവശ്യമാണെന്നും വാദിക്കാൻ നോക്കുകയാണ്. ചരിത്രത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ ഒരു പ്രത്യേക ഘട്ടത്തിൽ മാത്രമാണ് മുതലാളിത്തം ആവിർഭവിച്ചതെന്നും സാമൂഹ്യവളർച്ചയുടെ മറ്റൊരുഘട്ടത്തിൽ അത് അന്തർദ്ധാനം ചെയ്യുമെന്നുമുള്ള വാസ്തവങ്ങളെ അവർ മറച്ചുവയ്ക്കുന്നു. പക്ഷേ, മൂലധനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയുടെ അതിർത്തിവരമ്പുകൾക്കപ്പുറത്ത് — ഭൂതത്തിലായാലും ശരി, ഭാവിയിലായാലും ശരി — മൂലധനം കാണപ്പെടുകയില്ല. മൂലധനത്തെയും ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളേയും കൂട്ടിക്കുഴയ്ക്കുന്നത്, അവ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം കാണാതിരിക്കുന്നത്, മൂലധനത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ രൂപത്തെ മറച്ചുവയ്ക്കലാണ്. അപ്പോൾ, മൂലധനത്തിന്റെ പ്രവൃത്തി ലാഭമുണ്ടാക്കലാണെന്നും ലാഭമുണ്ടാക്കാനുപകരിക്കാത്ത യാതൊരുൽപാദനോപകരണവും മൂലധനമാവില്ലെന്നും നമ്മൾ വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കണം.

ഒരു പ്രത്യേക സാമൂഹ്യ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ അടിമകളെ വിലയ്ക്കുവാങ്ങുന്ന സമ്പ്രദായമുണ്ടെന്നിരിക്കട്ടെ, ഔപചാരികമായി നോക്കുമ്പോൾ പണംകൊടുത്ത് അടിമയെ വാങ്ങുക എന്നത് സാധാരണമായ ഒരു കൊള്ളകൊടുക്കമാത്രമാണ്. പക്ഷേ, അടിമത്ത സമ്പ്രദായം നിലവിലുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ ഈ കൊള്ളകൊടുക്ക നടക്കുകയുള്ളൂ. അടിമത്ത സമ്പ്രദായം നിലവിലില്ലെങ്കിൽ എത്രവലിയ പണക്കാരനും അടിമയെ വാങ്ങാൻ സാധിക്കില്ല. പണം കയ്യിലുള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രം നശിച്ചുകഴിഞ്ഞ അടിമത്ത സമ്പ്രദായം മടങ്ങിവരികയില്ലല്ലോ.

ഇതുതന്നെയാണ് മുതലാളിത്തരീതിയിലുള്ള ഉൽപാദനത്തിന്റെയും സ്ഥിതി. സാമൂഹ്യവളർച്ചയുടെ ഒരു പ്രത്യേക ഘട്ടത്തിൽ മാത്രമാണ് മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയാരംഭിക്കുന്നത്. എല്ലായ്പ്പോഴും എല്ലാ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥകളിലും, പണത്തെ മൂലധനമാക്കി മാറ്റാൻ കഴിയുകയില്ല. മൂലധനത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനുമുമ്പുതന്നെ ഉൽപാദനവും കച്ചവടവും ഒരു നിശ്ചിതഘട്ടം വരെ വളർന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവണം. എന്നല്ല ഉൽപാദനഘടകങ്ങൾ തന്നെ ഒരു സവിശേഷരീതിയിൽ വിഭജിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവണം. ഒരു ഭാഗത്ത് പണവും ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളും; മറുഭാഗത്ത് ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളിൽ നിന്നകറ്റപ്പെട്ട ‘സ്വതന്ത്ര’മായ അധ്വാനശക്തി. ഈയൊരു പരിതസ്ഥിതിയിൽ മാത്രമേ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥൻമാരായ മുതലാളികൾക്ക് ‘സ്വതന്ത്രരായ’ തൊഴിലാളികളുടെ അധ്വാനശക്തി വിലയ്ക്കുവാങ്ങാനും അവരെ ചൂഷണം ചെയ്തുകൊണ്ട് ലാഭമടിക്കാനും സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ചരിത്രപരമായി നോക്കുമ്പോൾ ഈ പരിതഃസ്ഥിതി 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിലാണാരംഭിച്ചതെന്ന് കാണാം.

3 ചരക്കുകൾ

മുതലാളി തന്റെ കമ്പനിയിൽ സാധനങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നത് സ്വന്തം ഉപയോഗത്തിനുവേണ്ടിയല്ല. കൈമാറ്റം ചെയ്ത് ലാഭമുണ്ടാക്കാൻ വേണ്ടിയാണ്. കൈമാറ്റത്തിന് വേണ്ടിയുണ്ടാക്കുന്ന സാധനങ്ങളെ ചരക്കുകൾ എന്നുപറയുന്നു.

മുതലാളിത്ത സമ്പ്രദായം ആവിർഭവിക്കുന്നതിനു മുമ്പും ചരക്കുനിർമ്മാണം ഉണ്ടായിരുന്നു; കൈമാറ്റം നടന്നിരുന്നു. എന്നാൽ അക്കാലത്തൊന്നും ഉൽപാദനത്തിന്റെ സർവ്വപ്രധാനമായ ഉദ്ദേശ്യം കൈമാറ്റമായിരുന്നില്ല. സ്വന്തം ആവശ്യം കിഴിച്ച് ബാക്കിയുള്ളതു മാത്രമാണ് കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഭൂരിപക്ഷക്കാരായ കൃഷിക്കാർ തങ്ങൾക്കാവശ്യമായ മിക്ക സാധനങ്ങളും സ്വന്തമായി ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു. സ്വന്തമായി ഉണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കാത്ത അൽപം ചില സാമഗ്രികൾ മാത്രമാണ് അവർ കൈവേലക്കാരിൽ നിന്ന് വാങ്ങിയിരുന്നത്. ചെറിയ ചെറിയ കൈവേലക്കാർ സ്വന്തം പണിയായുധങ്ങളുപയോഗിച്ച് ആവശ്യമായ സാമഗ്രികൾ നിർമ്മിക്കുകയും തങ്ങളുടെ സ്വന്തം ഉപയോഗത്തിനുള്ളത് കിഴിച്ച് ബാക്കിയുള്ളത് കൈമാറ്റം നടത്തുകയും ചെയ്തുപോന്നു. ഇതേ കൈവേലക്കാരാണ് ജന്മിമാർക്കുവേണ്ടിയും പണിയെടുത്തിരുന്നത്, ജന്മികൾക്കാവശ്യമായ സാധനങ്ങളുണ്ടാക്കിയിരുന്നത്. കൈമാറ്റം വളരെകുറച്ച് മാത്രമേ നടന്നിരുന്നുള്ളു. പ്രധാനമായ ഉത്പാദനം കൈമാറ്റത്തിനു വേണ്ടിയായിരുന്നില്ല.

ഇങ്ങനെ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ കൈവശമുള്ള കൈവേലക്കാരും കുടിൽവ്യവസായക്കാരും അധ്വാനിച്ച് ഉൽപന്നങ്ങളുണ്ടാക്കി, അതിൽ തങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ളതെടുത്ത് ബാക്കിമാത്രം കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായത്തിന് സാധരണ ചരക്കുനിർമ്മാണം (Simple Commodity Production) എന്നുപറയുന്നു.

സാധാരണ ചരക്കുനിർമ്മാണവും മുതലാളിത്ത രീതിയിലുള്ള ചരക്കുനിർമ്മാണവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമെന്താണ്? ചരക്കുനിർമ്മാണത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന ഘട്ടമാണ് മുതലാളിത്തം. മുതലാളിത്ത സമ്പ്രദായത്തിൽ ചരക്കുനിർമ്മാണം ഏറ്റവും പരിഷ്കരിച്ച നിലയിലെത്തിയിരിക്കുന്നു. കാരണം, സ്വന്തം ആവശ്യമുള്ളത് കിഴിച്ച് ബാക്കിയുള്ളത് കൈമാറ്റം നടത്തുകയല്ല ഇവിടെ ചെയ്യുന്നത്. ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്ന സാധനങ്ങളത്രയും കൈമാറ്റത്തിന് വേണ്ടിയുള്ളവയാണ്; ഉൽപന്നങ്ങൾ മുഴുവനും ചരക്കുകളാണ്.

മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിന്റെ മറ്റൊരു പ്രത്യേകത മനുഷ്യന്റെ അധ്വാനശക്തിപോലും ഒരു ചരക്കായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നതാണ്. മുതലാളിത്ത രീതിയിലുള്ള സാമ്പത്തികഘടനയുടെ ആരംഭം അധ്വാനിക്കുന്നവരെ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളിൽ നിന്ന് അകറ്റി നിർത്തലാണ്. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ സ്വന്തമായി ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് തങ്ങളുടെ അധ്വാനശക്തിയെ സ്വന്തമായി ഉപയോഗിക്കുവാൻ അവർക്ക് സാധിക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെ നിത്യപ്പൊറുപ്പിന് മറ്റ് യാതൊരു വഴിയുമില്ലാതെ, തങ്ങളുടെ അധ്വാനശക്തി ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥൻമാരായ മുതലാളികൾക്ക് വിൽക്കുവാൻ അവർ നിർബന്ധിതരായിത്തീരുന്നു.

അപ്പോൾ ചരക്കുനിർമ്മിക്കുന്നു എന്നതിൽ ചരക്ക് നിർമ്മാണം സർവ്വപ്രധാനമായ ഉൽപാദന സമ്പ്രദായമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിന്റെ സവിശേഷത.

ഉപയോഗവിലയും കൈമാറ്റവിലയും

മനുഷ്യന്റെ ആഗ്രഹങ്ങളേയും ആവശ്യങ്ങളെയും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്ന സാധനങ്ങൾ മാത്രമേ കൈമാറ്റം ചെയ്യാൻ പറ്റുകയുള്ളു. താനുണ്ടാക്കിയ ഒരു സാധനം ഉപയോഗകരമല്ലാത്ത മറ്റൊരു സാധനത്തിനു വേണ്ടി ആരും കൈവിടാറില്ല. മറ്റൊരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, ചരക്കുകൾക്ക് ഉപയോഗവില കൂടിയേ കഴിയൂ. ഉപയോഗവിലയില്ലാത്ത ഒരു സാധനമാണ് നിങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതെങ്കിൽ അത് വാങ്ങാനാളുണ്ടാവുകയില്ല. ഏത് സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയായാലും ശരി, എല്ലാ സ്വത്തുക്കളുടെയും ഉള്ളടക്കം ഉപയോഗവിലയാണ്.

എന്നാൽ ഉപയോഗവിലയുള്ള എല്ലാ സാധനങ്ങളും ചരക്കുകളായിരിക്കണമെന്നില്ല. ഉൾനാട്ടിലെ കൃഷിക്കാരൻ സ്വന്തം ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടിയോ ജന്മിമാർക്ക് കൊടുക്കാൻ വേണ്ടിയോ ഉണ്ടാക്കുന്ന നെല്ല് ചരക്കല്ല. അതുപോലെ തന്നെ സ്വന്തം ഉപയോഗത്തിനുവേണ്ടി മുക്കുവനുണ്ടാക്കുന്ന വല ചരക്കാവുകയില്ല. കാരണം അതൊന്നും കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്നില്ല. കൈമാറ്റത്തിന് വേണ്ടിയുണ്ടാക്കുന്ന സാധനം മാത്രമേ ചരക്കാവുകയുള്ളു.

ഒരു ചരക്കിന്റെ സ്വഭാവഗുണങ്ങൾ, അല്ലെങ്കിൽ ഉപയോഗവില, അതുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ മനുഷ്യപ്രയത്നത്തിന്റെ അളവിനെയോ സാമൂഹ്യഘടനയുടെ സ്വഭാവത്തെയോ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നില്ല. മാർക്സ് പറഞ്ഞതുപോലെ, “ഗോതമ്പിന്റെ രുചി നോക്കി അതുണ്ടാക്കിയത് റഷ്യൻ തൊഴിലാളിയോ ഫ്രഞ്ച് കൃഷിക്കാരനോ ഇംഗ്ലീഷ് മുതലാളിയോ എന്നു പറയാനാവില്ല.” മനുഷ്യന്റെ ഏതെങ്കിലും ആവശ്യങ്ങളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ ഉപകരിക്കുന്നു എന്നതുകൊണ്ടാണ് ഒരു സാധനത്തിന് ഉപയോഗവിലയുണ്ടാകുന്നത്. എന്നാൽ കൈമാറ്റത്തിനുവേണ്ടി ഉത്പാദനം നടത്തുന്ന സമുദായത്തിൽ സാധനങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗവില മാത്രമല്ല, കൈമാറ്റവിലയുമുണ്ടായിരിക്കും. ഒരു സാധനത്തിനു പകരമായി മറ്റൊരു സാധനങ്ങൾ എത്രകണ്ടു കിട്ടുമെന്നും ചരക്കുകൾ ഏതു തോതനുസരിച്ചാണ് കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്നതുമാണ് കൈമാറ്റവില കാണിക്കുന്നത്. ഉപയോഗകരമായ സാധനം മാത്രമേ കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുകയുള്ളു. എന്നാൽ, ചരക്കുകൾ നേരിട്ടുൽപാദിപ്പിക്കുന്നവനല്ല ഉപയോഗവിലയനുഭവിക്കുന്നത്. ചരക്കിന്റെ ഉപയോഗവില അതുണ്ടാക്കുന്നവനല്ല, വാങ്ങുന്നവനാണ്. ഉൽപാദകൻ തന്റെ ചരക്കിന്റെ ഉപയോഗമെന്താണെന്നല്ല, അതുകൊടുത്താൽ പകരം എന്തുകിട്ടും എന്നു മാത്രമാണ് നോക്കുന്നത്. പത്തുറുപ്പിക വിലപിടിച്ച പരുത്തിയും പത്തുറുപ്പിക വിലപിടിച്ച ഇരുമ്പും തമ്മിൽ അവനു യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല. ഒരു റുപ്പികയുടെ കള്ളും ഒരു റുപ്പികയുടെ ഭഗവത്ഗീതയും സമാനമാണ്!

ചരക്കുകളുടെ കൈമാറ്റം അവയുണ്ടാക്കുന്നവർ തമ്മിൽ തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെയാണ് കാണിക്കുന്നത്. തുണിയുണ്ടാക്കുന്നവനു നെല്ലു വേണം. നെല്ലുണ്ടാക്കുന്നവന് തുണി വേണം; അല്ലെങ്കിൽ മറ്റു വല്ലതും വേണം. ഓരോരുത്തരും മറ്റുള്ളവർക്കാവശ്യമായ സാധനങ്ങളാണുണ്ടാക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെ ആളുകൾ തമ്മിൽതമ്മിൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പലരും പലതരത്തിലുള്ള ചരക്കുകളുണ്ടാക്കി പരസ്പരം കൈമാറുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ചരക്കുനിർമ്മാണം ഒരു സാമൂഹ്യബന്ധമാണ്. ആളുകൾ തമ്മിൽത്തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്ന ഒരുപകരണമാണ് ചരക്ക്.

ഒരു ചരക്കിനുതന്നെ ഒന്നിലധികം കൈമാറ്റവിലകളുണ്ടാവാം. എന്നുവെച്ചാൽ, ഒരേ ചരക്കു പല ചരക്കുകളുമായും കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടാവുന്നതാണ്. ഉദാഹരണം: രണ്ടിടങ്ങഴി നെല്ല് = ഒരു വസ്ത്രം = നാല് റാത്തൽ ഇരുമ്പ് = കാൽ ഉറുപ്പിക തൂക്കം സ്വർണം — ? —

കൈമാറ്റത്തിന്റെ തോത്

രണ്ടിടങ്ങഴി നെല്ല് ഒരു വസ്ത്രത്തിനു സമമാണ് എന്നുപറഞ്ഞാൽ, ഗുണം കൊണ്ടും ആകൃതികൊണ്ടും വ്യത്യസ്തമായ ആ രണ്ടു ചരക്കുകളിൽ സമമായ എന്തോ ഒന്ന് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നർത്ഥമാണ്. അതെന്താണ്? മറ്റൊരു വിധത്തിൽ ചോദിച്ചാൽ, ചരക്കുകളുടെ വിനിമയത്തെ നിയന്ത്രിക്കുകയും ക്രമീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നിയമമെന്താണ്? നമുക്ക് നോക്കുക:

ഓരോ ചരക്കുടമസ്ഥനും തന്റെ ചരക്കിനു കൂടുതൽ വില കിട്ടണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നതു സ്വാഭാവികമാണ്. പക്ഷേ, അതു സാധിക്കുന്ന കാര്യമല്ല. വസ്ത്രം വിറ്റ് നെല്ല് വാങ്ങാനാഗ്രഹിക്കുന്ന നെയ്ത്തുകാരൻ തന്റെ ഒരു വസ്ത്രത്തിനു തനിക്കിഷ്ടമുള്ളത്ര നെല്ല് — പത്തിടങ്ങഴിയോ നൂറിടങ്ങഴിയോ ആയിരം ഇടങ്ങഴിയോ — കിട്ടണമെന്നു വാദിച്ചാൽ അത് കിട്ടുന്നതാണോ? പണത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയ സമുദായത്തിലാണെങ്കിൽ, അയാൾക്ക് തന്റെ ഒരു വസ്ത്രത്തിന് ഒരുറുപ്പികയോ പത്തു റുപ്പികയോ നൂറു റുപ്പികയോ ഇഷ്ടം പോലെ കിട്ടുന്നതാണോ? ഒരിക്കലുമില്ല അയാൾ ചരക്കിന്റെ ഉടമസ്ഥനാണെന്നുള്ളതു വാസ്തവം തന്നെ. പക്ഷേ, ആ ചരക്കിന്റെ വില നിജപ്പെടുത്തുന്നത് അയാളല്ല, മാർക്കറ്റു നിലവാരമാണ്.

കഴിയുന്നിടത്തോളമധികം വില കിട്ടണമെന്നാഗ്രഹിച്ചു മാർക്കറ്റിൽ പോകുന്ന നെയ്ത്തുകാരൻ കാണുന്നതെന്താണ്? അയാളിൽ നിന്നു വസ്ത്രം വാങ്ങാൻ വരുന്നവനും ഒരു ചരക്കിന്റെ ഉടമസ്ഥനാണ്. അയാളുടെ കയ്യിലുള്ള ചരക്ക് ഒന്നുകിൽ നെല്ലായിരിക്കാം; അല്ലെങ്കിൽ പണമായിരിക്കാം; അല്ലെങ്കിൽ മറ്റു വല്ലതുമായിരിക്കാം. തന്റെ പണത്തിനു (അല്ലെങ്കിൽ നെല്ലിനു) കഴിയുന്നിടത്തോളമധികം വസ്ത്രം കിട്ടണമെന്നാഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടാണ് അയാളും മാർക്കറ്റിൽ വന്നിട്ടുള്ളത്. തന്റെ ഒരു വസ്ത്രത്തിനു 2 രൂപയോ 10 രൂപയോ കിട്ടിയാൽ തരക്കേടില്ലെന്നു നെയ്ത്തുകാരൻ വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഒരു വസ്ത്രം രണ്ടണയ്ക്കോ നാലണയ്ക്കോ കിട്ടണമെന്നു പണത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

മറ്റൊരു ബുദ്ധിമുട്ടു കൂടിയുണ്ട്: നിശ്ചിതമായ ഒരു പ്ലാനോട്ടുകൂടിയൊന്നുമല്ലല്ലോ നമ്മുടെ സമുദായത്തിൽ ഉൽപാദനം നടക്കുന്നത്. ചരക്കുണ്ടാക്കുന്നവർ മുൻകൂട്ടിയാലോചിച്ച് ഓരോരുത്തനും എന്തുണ്ടാക്കണമെന്നും എത്രയുണ്ടാക്കണമെന്നും തീരുമാനിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് നമ്മൾ ഉദാഹരണമായെടുത്ത നെയ്ത്തുകാരനെപ്പോലെയുള്ള അനേകം നെയ്ത്തുകാർ താന്താങ്ങളുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ വിൽക്കാൻവേണ്ടി മാർക്കറ്റിൽ വന്നിട്ടുണ്ടാവും. അവർ കൊണ്ടുവന്ന വസ്ത്രം മുഴുവൻ വാങ്ങാനുള്ള ആളുകൾ ഉണ്ടായില്ലെന്നുവരാം. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ, ചില നെയ്ത്തുകാർക്ക് തങ്ങളുടെ വസ്ത്രം വിറ്റഴിക്കാൻ സാധിക്കില്ല. കൊണ്ടുവന്ന വസ്ത്രം വിൽക്കാതെ മടക്കിക്കൊണ്ടുപോകാൻ അവർ നിർബന്ധരായിത്തീരും. അതിനവർ ഇഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്നുവരില്ല. വസ്ത്രം വിറ്റ് പകരം മറ്റ് വല്ല സാധനങ്ങളും വാങ്ങിപ്പോകാനാണ് അവർ വന്നിട്ടുള്ളത്. അതിനാൽ, ഓരോരുത്തരും തന്റെ വസ്ത്രം വിറ്റഴിക്കാൻ തന്നെ ശ്രമിക്കുമെന്ന് തീർച്ചയാണ്. അങ്ങനെ വിൽപനക്കാരുടെയിടയിൽ ‘എന്റേത്, എന്റേത്’ എന്ന ഒരു മത്സരം ഉൽഭവിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവരേക്കാൾ കുറഞ്ഞ സംഖ്യക്കെങ്കിലും താൻ കൊണ്ടുവന്ന വസ്ത്രം വിറ്റഴിക്കണമെന്ന് ഓരോരുത്തനും വിചാരിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. വീട്ടിൽനിന്ന് വസ്ത്രവുമായി പുറപ്പെടുമ്പോളുണ്ടായിരുന്ന സ്വപ്നങ്ങളും അത്യാഗ്രഹങ്ങളും അയഥാർത്ഥങ്ങളാണെന്നും തന്റെ ചരക്കിന്റെ വില നിജപ്പെടുത്തുവാൻ തനിക്ക് കഴിവില്ലെന്നും തന്റെ കച്ചവട പരിശ്രമങ്ങൾ മറ്റുള്ളവരുടേതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് കിടക്കുന്നതെന്നും നെയ്ത്തുകാരന് ബോധ്യപ്പെടുന്നു. തനിക്കു നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയാത്ത സാമൂഹ്യ നിയമങ്ങളാണ് തന്റെ ചരക്കിന്റെ കൈമാറ്റവിലയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതെന്ന് അയാൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു.

അപ്പോൾ, ചരക്കിന്റെ വിലയുടെ അടിസ്ഥാനമെന്താണ്?

ആവശ്യവും ഉപഭോഗവും

ഒരു ചരക്കിന്റെ വില അതിനുള്ള ആവശ്യത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുമോ? ആവശ്യമാണ് വിലയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതെങ്കിൽ അത്യാവശ്യമായ പല സാധനങ്ങൾക്കും ആവശ്യം കുറഞ്ഞ സാധനങ്ങളേക്കാൾ അധികം വിലയുണ്ടായിരിക്കണം. പക്ഷേ അങ്ങനെയല്ലല്ലോ നമ്മൾ കാണുന്നത്. അത്യാവശ്യമായ ഉപ്പ്, ഭക്ഷണം മുതലായവയ്ക്ക് അത്രതന്നെ ആവശ്യമില്ലാത്ത ഒരു വൈരക്കല്ലിനേക്കാളധികം വില കിട്ടുന്നുണ്ടോ? അപ്പോൾ, ആവശ്യമാണ് വിലയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത് എന്നു പറയുന്നത് ശരിയല്ല.

ഓരോരുത്തരുടെയും ആവശ്യത്തിന്റെ ആധിക്യമനുസരിച്ചാണ് ചരക്കിന്റെ വില നിർണയിക്കുന്നത്. എങ്കിൽ ഒരേ ചരക്കിനു കൂടുതൽ ആവശ്യമുള്ളവർ കൂടുതൽ വിലയും കുറഞ്ഞ ആവശ്യമുള്ളവൻ കുറഞ്ഞവിലയും കൊടുക്കണമെന്ന സ്ഥിതി വന്നുചേരുമായിരുന്നു. രണ്ടുദിവസം പട്ടിണി കിടന്ന ഒരാളും വിശപ്പുലവലേശമില്ലാത്ത ഒരാളും ഒരേ ഹോട്ടലിൽപോയി ഊണുകഴിച്ചാൽ രണ്ടാളും വ്യത്യസ്തമായ സംഖ്യകൾ കൊടുക്കേണ്ടിവരുമായിരുന്നു.

ഉപയോഗമാണ് വിലയുടെ അടിസ്ഥാനമെങ്കിൽ ഒരു പേനാക്കത്തിക്ക് ഒരു മോട്ടോർകാറിനേക്കാളും വിലയുണ്ടാകുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, അതുണ്ടാകാത്തതാണ്. എന്നല്ല, മനുഷ്യന് ഒഴിച്ചുകൂടാൻ വയ്യാത്ത ചില സാധനങ്ങൾക്ക് — കാറ്റ്, വെളിച്ചം, വെള്ളം മുതലായവ ഉപയോഗവിലയുള്ള സാധനങ്ങൾക്കു — കൈമാറ്റവിലയേയില്ല.

സപ്ലൈയും ഡിമാന്റും

ഇനി നമുക്കു സപ്ലൈയും ഡിമാൻറുമാണ് വിലയെ നിർണ്ണയിക്കുന്നത് എന്ന അഭിപ്രായത്തെ പരിശോധിച്ചു നോക്കാം. മാർക്കറ്റിൽ വിൽപനയ്ക്കു വരുന്ന ഒരു ചരക്കിന്റെ തുകയെയാണ് സപ്ലൈ എന്നു പറയുന്നത്. ഡിമാൻറ് എന്നത് ഒരു ചരക്കു വാങ്ങാൻ എത്ര ആവശ്യക്കാരുണ്ടെന്നു കാണിക്കുന്നു. ഡിമാൻറ് എന്നാൽ ചരക്കുവാങ്ങാനുള്ള ആഗ്രഹം എന്നുമാത്രമല്ല അർത്ഥം. പിച്ചക്കാരനു രത്നമോതിരം വാങ്ങിയാൽകൊള്ളാമെന്ന ആഗ്രഹമുണ്ടായെന്നുവരാം. പക്ഷേ, ആ ആഗ്രഹത്തിനു ഡിമാൻറ് എന്നു പറയാൻ പാടില്ല. ഡിമാൻറ് എന്നതിൽ മൂന്നുകാര്യങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കും: ഒരു ചരക്കു കിട്ടണമെന്ന ആഗ്രഹം, അതു വാങ്ങുവാനുള്ള കഴിവ് അല്ലെങ്കിൽ പണം, ആ കഴിവ് അല്ലെങ്കിൽ പണം ഉപയോഗിക്കാനുള്ള സന്നദ്ധത.

ഒരു ചരക്കിന്റെ ഡിമാൻറും സപ്ലൈയും അതിന്റെ മാർക്കറ്റുവിലയിൽ ഏറ്റക്കുറച്ചിലുണ്ടാക്കുമെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടാകാനിടയില്ല. ഒരു ചരക്ക് ആവശ്യമുള്ളത്ര കിട്ടാനില്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ മാർക്കറ്റുവില വർദ്ധിക്കുകയും ആവശ്യമുള്ളതിനേക്കാളധികം വിൽപ്പനക്കുണ്ടെങ്കിൽ വില കുറയുകയും ചെയ്യും. മാർക്കറ്റിൽ 100 വസ്ത്രത്തിന്റെ ആവശ്യമുള്ളേടത്തു 50 വസ്ത്രം മാത്രമേ വിൽപനയ്ക്കുള്ളുവെങ്കിൽ വസ്ത്രത്തിന്റെ മാർക്കറ്റുവില വർദ്ധിക്കുന്നതാണ്. കാരണം, ആവശ്യമുള്ളത്ര വസ്ത്രം കിട്ടാനില്ലാത്തതുകൊണ്ട് വാങ്ങാൻ വരുന്നവരുടെയിടയിൽ ഒരുതരം മത്സരമനുഭവിക്കുകയും കൂടുതൽപണം കൊടുത്തിട്ടെങ്കിലും ഉള്ളത് വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോവാൻ ഓരോരുത്തനും ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യും. ചരക്കുവിൽപ്പനക്കാർ മാർക്കറ്റിന്റെ ഈ സ്വഭാവത്തെ അതിവേഗം മനസ്സിലാക്കുന്നു: വസ്ത്രത്തിന്റെ മാർക്കറ്റുവില കൂടുതലാണെന്നു കാണുമ്പോൾ അവർ കൂടുതൽ വസ്ത്രമുണ്ടാക്കി വിൽപനയ്ക്കു കൊണ്ടുവരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ കൂടുതൽ ആളുകൾ വസ്ത്രനിർമ്മാണത്തിലേക്കാകർഷിക്കപ്പെടുന്നു. നേരെമറിച്ച്, വസ്ത്രത്തിന്റെ മാർക്കറ്റുവില കുറയുന്നുവെന്നു കണ്ടാൽ വസ്ത്രനിർമ്മാണം ചുരുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

യുദ്ധകാലത്തു ജനങ്ങൾക്കത്യാവശ്യമായ പല ചരക്കുകളുടേയും മാർക്കറ്റുവില ക്രമാതീതമായി വർദ്ധിക്കുകയുണ്ടായി. ഒരു പായ കടലാസിനു ഒരു പൈ വിലയുണ്ടായിരുന്നത് ഒരണയായും ഒരു മുണ്ടിന് ഒരു റുപ്പികയുണ്ടായിരുന്നത് മൂന്നുറുപ്പികയായും വർദ്ധിച്ചു. പക്ഷേ, കടലാസിന്റെ വില ഒരണയും മുണ്ടിന്റെ വില മൂന്നുറുപ്പികയും — ഈ വ്യത്യാസത്തിന് കാരണമെന്താണ്?

രണ്ടു ചരക്കുകളുടെ ഡിമാൻറും സപ്ലൈയും സമമെങ്കിൽ അവയുടെ മാർക്കറ്റുവിലയും സമമായിരിക്കുമോ? ഉദാഹരണത്തിന്, മാർക്കറ്റിൽ ആകെ 1000 മോട്ടോർകാറുകളും നൂറുവസ്ത്രങ്ങളും വാങ്ങാൻ ആളുകളെത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നും രണ്ടു ചരക്കുകളും ആവശ്യമുള്ളത്ര തന്നെ, അതായത് നൂറു മോട്ടോർ കാറുകളും നൂറു വസ്ത്രങ്ങളും, വിൽപനയ്ക്കു വന്നിട്ടുണ്ടെന്നും വിചാരിക്കുക. ഇവിടെ രണ്ടു ചരക്കുകളുടേയും സപ്ലൈയും ഡിമാൻറും സമമാണ്. എന്നിട്ടും ഒരു മോട്ടോർകാറിന്റെ വിലയും ഒരു വസ്ത്രത്തിന്റെ വിലയും തമ്മിൽ എന്തന്തരം!

അപ്പോൾ സപ്ലൈയും ഡിമാൻറും ചരക്കിന്റെ മാർക്കറ്റുവിലയിൽ മാറ്റമുണ്ടാക്കുമെന്നതു ശരിയാണെങ്കിലും ആ ചരക്കിന്റെ വിലയുടെ അടിസ്ഥാനം തന്നെ സപ്ലൈയും ഡിമാൻറുമാണെന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

മാത്രമല്ല, ഡിമാൻറ് ചരക്കിന്റെ മാർക്കറ്റുവിലയിൽ ഏറ്റക്കുറച്ചിലുണ്ടാക്കുന്നതുപോലെ, പലപ്പോഴും ചരക്കിന്റെ മാർക്കറ്റുവില അതിന്റെ ഡിമാൻറിലും ഏറ്റക്കുറച്ചിലുണ്ടാക്കിയെന്നു വരും. ഒരു ചരക്കിന്റെ മാർക്കറ്റുവില ഗണ്യമാംവിധം കുറഞ്ഞാൽ അതു വാങ്ങാനുള്ളവരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിക്കും. മാർക്കറ്റുവില കയറിയാൽ ആവശ്യക്കാർ ചുരുങ്ങുകയും ചെയ്യും.

വിലയുടെ അടിസ്ഥാനം

ഇതൊന്നുമല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്താണ് വിലയുടെ അടിസ്ഥാനം? രണ്ടിടങ്ങഴി നെല്ല് = ഒരു വസ്ത്രം — ഈ കൈമാറ്റത്തെ നിജപ്പെടുത്തുന്നതെന്താണ്?

മാർക്സ് പറയുന്നു: “ചരക്കുകളുടെ ഉപയോഗവിലകളെ വിട്ടുകളഞ്ഞാൽ പിന്നെ അവയ്ക്കെല്ലാം പൊതുവായ ഒരു ഗുണം മാത്രം ശേഷിക്കുന്നു — അവയെല്ലാം അധ്വാനത്തിന്റെ ഫലമാണ്.”

രണ്ട് ചരക്കുകളുടെ വില സമമാണ് എന്നുപറഞ്ഞാൽ അവയുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ അധ്വാനം സമമാണ് എന്നർത്ഥം. ചരക്കുകൾ കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നത് അവയുൽപ്പാദിപ്പിക്കാനാവശ്യമായ അധ്വാനത്തിന്റെ തോതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ്. ഒരു ചരക്കുണ്ടാക്കാൻ കൂടുതൽ മനുഷ്യപ്രയത്നം ചെലവഴിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ കൈമാറ്റവില കൂടുതലായിരിക്കും. അപ്പോൾ ഓരോ സാധനവുമുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ അധ്വാനസമയമാണ് അതിന്റെ കൈമാറ്റവിലയെ നിർണയിക്കുന്നത്.

പ്രത്യേകപ്രയത്നവും പൊതു പ്രയത്നവും

ഒരു കാര്യം ഇവിടെ പ്രത്യേകം മനസിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ചരക്കുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ അധ്വാനം എന്ന് പറയുമ്പോൾ അത് ഏത് പ്രത്യേക തരത്തിലുള്ള അധ്വാനമാണെന്നോ ഏതേതുപകരണങ്ങളാണ് ആ അധ്വാനത്തിനുപയോഗിച്ചത് എന്നോ നമ്മളിവിടെ നോക്കുന്നില്ല. വസ്ത്രമുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ അധ്വാനവും നെല്ലുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ അധ്വാനവും രണ്ടു വ്യത്യസ്തരീതിയിലും വ്യത്യസ്ത സ്വഭാവത്തിലും ഉള്ളവയായിരിക്കുമെന്ന് തീർച്ചയാണ്. പക്ഷേ, നെയ്ത്തുകാരനുണ്ടാക്കിയതായാലും ശരി, കൃഷിക്കാരനുണ്ടാക്കിയതായാലും ശരി, ചരക്കുകളുടെ നിർമ്മാണത്തിൽ പൊതുമനുഷ്യപ്രയത്നം-കേവല പ്രയത്നം — എത്രകണ്ട് ചെലവായിട്ടുണ്ടെന്നുമാത്രമേ ഇവിടെ നോക്കുന്നുള്ളു.

അപ്പോൾ അധ്വാനത്തിന് ഒരു ഇരുസ്വഭാവമുണ്ട്. അത് പ്രത്യേക പ്രയത്നം, പൊതുപ്രയത്നം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു തരത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. അധ്വാനത്തിന്റെ ഈ ഇരട്ടസ്വഭാവം, വാസ്തവത്തിൽ, ചരക്കിലടങ്ങിയ വൈരുദ്ധ്യത്തിന്റെ പ്രതിഫലനം മാത്രമാണ്. എന്താണ് ചരക്കിലടങ്ങിയ വൈരുദ്ധ്യം? ഓരോ നിർമ്മാതാവും ഒറ്റയ്ക്കൊറ്റയ്ക്ക്, സ്വതന്ത്രമായി, ചരക്കുനിർമ്മാണം നടത്തുന്നു. ഓരോരുത്തനും പ്രത്യേകരീതിയിലുള്ള അധ്വാനമർപ്പിച്ചു പ്രത്യേക രീതിയിലുള്ള സാധനങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നു. നെയ്ത്തുകാരൻ വസ്ത്രവും ചെരുപ്പുകുത്തി ചെരുപ്പും കരുവാൻ പേനാക്കത്തിയുമുണ്ടാക്കുന്നു. നെയ്ത്തുകാരൻ അധ്വാനിക്കുമ്പോൾ ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിലാണ് അവയവങ്ങൾ ചലിപ്പിക്കുന്നത്. ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിലാണ് ശാരീരികവും മാനസികവുമായ ശക്തി ചെലവഴിക്കുന്നത്. ചെരുപ്പുകുത്തിയാവട്ടെ, മറ്റൊരു തരത്തിലുള്ള അധ്വാനമാണ് ചെലുത്തുന്നത്. വസ്ത്രമുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ തരത്തിലുള്ള അധ്വാനം കൊണ്ട് നെല്ലോ ചെരുപ്പോ ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയില്ലല്ലോ. ഇങ്ങനെ, വ്യത്യസ്ത രീതിയിലുള്ള ഉപയോഗവിലകൾ നിർമ്മിക്കാനാവശ്യമായ അധ്വാനം പ്രത്യേകതരത്തിലാണ് ചെലവഴിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. ഇതു ചരക്കിന്റെ വ്യക്തിപരമായ സ്വഭാവമാണ്. എന്നാൽ, ചരക്കുനിർമ്മാണ വ്യവസ്ഥയിൽ ഓരോരുത്തനും കൈമാറ്റത്തിനുവേണ്ടിയാണ് ഉൽപാദനം നടത്തുന്നത്. എന്നുവെച്ചാൽ, ഓരോ ചരക്കുനിർമ്മാതാവും സമുദായത്തിനൊട്ടാകെയാവശ്യമായ ചരക്കുകളുടെ ഒരു ഭാഗമാണുണ്ടാക്കുന്നത്. സമുദായത്തിനൊട്ടാകെയാവശ്യമായ ചരക്കുകളുടെ ഒരു ഭാഗമെന്ന നിലയ്ക്ക് ഓരോ ചരക്കിനും ഒരു സാമൂഹ്യസ്വഭാവമുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ ചരക്ക് ഒരേ സമയത്തുതന്നെ വ്യക്തിപരവും സാമൂഹ്യപരവുമായ സ്വഭാവങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ചരക്കിന്റെ ഈ വൈരുധ്യാധിഷ്ഠിതമായ സ്വഭാവമാണ് അതുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ അധ്വാനത്തിലും പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഓരോ വ്യക്തിയും പ്രത്യേകതരത്തിലുള്ള അധ്വാനം ചെലുത്തി പ്രത്യേകതരത്തിലുള്ള സാധനങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നു. പ്രത്യേകതരത്തിലുള്ള അധ്വാനമാണ് (Concrete Labour) നെല്ല്, വസ്ത്രം, ചെരുപ്പ തുടങ്ങിയ ഉപയോഗവിലകളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നത്.

എന്നാൽ, കൈമാറ്റത്തിനു മാർക്കറ്റിലെത്തുമ്പോൾ ചരക്കുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ അധ്വാനത്തിന്റെ ഈ പ്രത്യേക സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി ആരും ആലോചിക്കുന്നില്ല. വസ്ത്രം കൊടുത്തു പകരം നെല്ലുവാങ്ങാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരാൾ വസ്ത്രമുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ തരത്തിലുള്ള അധ്വാനം തന്നെയാണോ നെല്ലുണ്ടാക്കാനും ചെലവഴിച്ചത് എന്നു ചോദിക്കുന്നില്ല. നെയ്ത്തുകാരന്റെ അധ്വാനം, കൃഷിക്കാരന്റെ അധ്വാനം എന്നിങ്ങനെയുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ കണക്കാക്കുന്നില്ല. പൊതുവിലുള്ള മനുഷ്യാധ്വാനം മാത്രമാണ് ഇവിടെ കണക്കാക്കപ്പെടുന്നത്. വസ്ത്രത്തിലും നെല്ലിലും അധ്വാനം അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട് എന്നുള്ളതാണ് അവയുടെ കൈമാറ്റത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ഓരോ ചരക്കിലും അടങ്ങിയ മനുഷ്യാധ്വാനത്തിൽ സമുദായത്തിനൊട്ടാകെയാവശ്യമായ പൊതുമനുഷ്യാധ്വാനത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം എന്ന സ്ഥാനം മാത്രമേയുള്ളു. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, പൊതുപ്രയത്നമാണ് (Abstract Labour) കൈമാറ്റവിലയെ നിർണയിക്കുന്നത്.

അപ്പോൾ ചരക്കുനിർമ്മാണവ്യവസ്ഥയിൽ ഓരോ പ്രയത്നം തന്നെ പ്രത്യേക പ്രയത്നമായും പൊതുപ്രയത്നമായും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഉപയോഗവില കണക്കാക്കുമ്പോൾ അതു പ്രത്യേക പ്രയത്നമാണ് കൈമാറ്റവില കണക്കാക്കുമ്പോൾ അതേ പ്രയത്നം പൊതുപ്രയത്നവുമാണ്.

ഉപയോഗവിലയെന്നും കൈമാറ്റവിലയെന്നുമുള്ള ഒരിരട്ടസ്വഭാവം ഓരോ ചരക്കിനുമുണ്ടെന്നു നമ്മളാദ്യം കാണുകയുണ്ടായി. ഇപ്പോളിതാ ഒരു ചരക്കിലുമടങ്ങിയ അധ്വാനത്തിനും ഒരിരട്ടസ്വഭാവമുണ്ടെന്ന് നമ്മൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു. പ്രത്യേക പ്രയത്നത്തിൽ നിന്നാണ് ഉപയോഗവിലയുണ്ടാകുന്നത്. കൈമാറ്റവിലയാകട്ടെ പൊതുപ്രയത്നത്തിൽനിന്നാണുണ്ടാകുന്നത്.

ഒരു വസ്ത്രം 4 പേനാക്കത്തിക്ക് സമമാണ് എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒരു വസ്ത്രത്തിലും നാല് പേനാക്കത്തിയിലും അടങ്ങിയ പൊതുമനുഷ്യപ്രയത്നം സമമാണ് എന്നർത്ഥമത്രേ. ഒരു വസ്ത്രമുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ സമയം 10 മണിക്കൂറാണെങ്കിൽ 4 പേനാക്കത്തിയുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ അധ്വാനവും 10 മണിക്കൂറായിരിക്കും. നെയ്ത്തുകാരന്റെ 10 മണിക്കൂർ നേരത്തെ അധ്വാനത്തിന് സമമാണ് അധ്വാനത്തെ അളക്കാനുള്ള അളവുകോൽ.

നെയ്ത്തുകാരന്റെ 10 മണിക്കൂർ നേരത്തെ അധ്വാനംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു വസ്ത്രത്തിനുപകരമായി, 4 പേനാക്കത്തികൾ കിട്ടുന്നില്ലെങ്കിൽ — അതായത്, നെയ്ത്തുകാരന്റെ 10 മണിക്കൂർ നേരത്തെ അധ്വാനം കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ചരക്കിന് കരുവാന്റെ 10 മണിക്കൂർ നേരത്തെ അധ്വാനംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ചരക്ക് പകരമായി കിട്ടുകയില്ലെങ്കിൽ — എന്താണുണ്ടാവുക? വസ്ത്രമുണ്ടാക്കുന്നവരുടെ എണ്ണം കുറയാൻ തുടങ്ങും. അവരിൽ കുറേപേർ നെയ്ത്തുപ്രവൃത്തിയുപേക്ഷിച്ചു കുറഞ്ഞ അധ്വാനം മാത്രമാവശ്യമായ കരുവാൻ പണിയിലേർപ്പെടുവാനും അങ്ങനെ തങ്ങളുടെ 10 മണിക്കൂർ നേരത്തെ അധ്വാനത്തിന് കൂടുതൽ വില സമ്പാദിക്കുവാനും ശ്രമിക്കും. അതിനാൽ ഒരു ചരക്കുണ്ടാക്കുന്നതിന് കൂടുതൽ സമയത്തെ അധ്വാനം ആവശ്യമാണെങ്കിൽ ആ ചരക്കിന് കൂടുതൽ കൈമാറ്റവിലയുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു തീർച്ചയാണ്.

ഇവിടെ ഒരു ചോദ്യം പൊന്തിവരാനിടയുണ്ട്. കൂടുതൽ സമയം ചെലവഴിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു ചരക്കിന് കൂടുതൽ കൈമാറ്റവിലയുണ്ടാകണമെന്ന് പറയുന്നത് ശരിയാണെങ്കിൽ മടിയൻമാരും പ്രവൃത്തിയിൽ വൈദഗ്ദ്യം കുറഞ്ഞവരും കൂടുതൽ സമയം ചെലവഴിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന ചരക്കുകൾക്ക് കൂടുതൽ വിലയുണ്ടാകേണ്ടതല്ലേ?

4 സമുദായത്തിനാവശ്യമായ ശരാശരി പ്രയത്നം

ഒരു നെയ്ത്തുകാരൻ ഒരു വസ്ത്രം 8 മണിക്കൂർ കൊണ്ടും മറ്റൊരു നെയ്ത്തുകാരൻ അതേതരത്തിലുള്ള ഒരു വസ്ത്രം 5 മണിക്കൂർകൊണ്ടും വേറൊരു നെയ്ത്തുകാരൻ 2 മണിക്കൂർകൊണ്ടും നെയ്തുണ്ടാക്കുന്നുവെന്ന വിചാരിക്കുക. മൂന്നുനെയ്ത്തുകാരും താന്താങ്ങളുടെ ചരക്കുവിറ്റഴിക്കാൻ വേണ്ടി മാർക്കറ്റിൽ പോകുന്നു. ഒരു മണിക്കൂർ നേരത്തെ പ്രയത്നം രണ്ടണയ്ക്കു സമമാണെങ്കിൽ 8 മണിക്കൂർ പ്രവൃത്തിയെടുത്ത നെയ്ത്തുകാരന് 1 ക (8ന്ത2 ണ)യും രണ്ടാമത്തെ നെയ്ത്തുകാരന് 10 ണയും (5ന്ത2 ണ) മൂന്നാമത്തേവനു 4 ണ (2ന്ത2 ണ)യും ആണോ കിട്ടുക.

സപ്ലൈയും ഡിമാൻറും തുല്യമാണെങ്കിൽ, അതായത് മാർക്കറ്റിൽ വിൽപനയ്ക്കെത്തിയ മുഴുവൻ വസ്ത്രങ്ങൾക്കും ആവശ്യക്കാരുണ്ടെങ്കിൽ ഒന്നാമത്തെ നെയ്ത്തുകാരൻ തന്റെ വസ്ത്രം 1 ക.യ്ക്കു തന്നെ വിൽക്കാൻ ശ്രമിക്കും. പക്ഷേ, ഒന്നാമത്തെ നെയ്ത്തുകാരൻ ഒരുറുപ്പികയ്ക്കു വസ്ത്രം വിൽക്കുമ്പോൾ മറ്റു രണ്ടു നെയ്ത്തുകാർ തങ്ങളുടെ വസ്ത്രങ്ങൾക്കും ഒരുറുപ്പിക വീതം കിട്ടണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടാതിരിക്കില്ല. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ മാർക്കറ്റിൽ ആകെ വന്ന നെയ്ത്തുകാരിൽ ഒരു വിഭാഗത്തിനു തങ്ങളുടെ ചരക്കുകളെ അവയുടെ കൈമാറ്റവിലയേക്കാൾ എത്രയോ കവിഞ്ഞ മാർക്കറ്റുവിലയ്ക്കു വിൽക്കാൻ സാധിക്കും. ഈ വമ്പിച്ച ലാഭം നെയ്ത്ത് വ്യവസായത്തിലേക്ക് ധാരാളം ആളുകളെ ആകർഷിക്കും. അതിന്റെ ഫലമായി വസ്ത്രത്തിന്റെ സപ്ലൈ ഡിമാൻറിനേക്കാൾ അധികമാവുകയും അതോടുകൂടി വസ്ത്രത്തിന്റെ മാർക്കറ്റുവില ചുരുങ്ങുകയും ചെയ്യും.

അതുകൊണ്ട് വസ്ത്രത്തിന്റെ മാർക്കറ്റുവില ഒരുറുപ്പികയേക്കാൾ കുറവായിരിക്കുമെന്ന് തീർച്ചയാണ്.

എന്നാൽ, വസ്ത്രത്തിന്റെ മാർക്കറ്റുവില രണ്ടു മണിക്കൂർ മാത്രം ചെലവഴിച്ച നെയ്ത്തുകാരന്റെ അധ്വാനത്തെ ആശ്രയിച്ചായിരിക്കുമോ? അതായത്, വസ്ത്രത്തിന്റെ മാർക്കറ്റുവില നാലണ മാത്രമായിരിക്കുമോ? തീർച്ചയായുമില്ല. കാരണം സപ്ലൈയും ഡിമാൻറും സമമാണെങ്കിൽ രണ്ടു മണിക്കൂർ നേരം കൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന നെയ്ത്തുകാരന്റെ വസ്ത്രംകൊണ്ടുമാത്രം സമുദായത്തിന്റെ ആവശ്യം നിറവേറുകയില്ല.

അപ്പോൾ വസ്ത്രത്തിന്റെ വില ഏറ്റവും കൂടുതൽ നേരം പ്രവർത്തിയെടുക്കുന്നവന്റെയോ ഏറ്റവും കുറഞ്ഞനേരം പ്രവർത്തിയെടുക്കുന്നവന്റെയോ അധ്വാനത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുകയില്ല.

ഇതിൽനിന്ന് ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാകും. ഒരു ചരക്കു സമുദായത്തിനൊട്ടാകെയാവശ്യമുള്ള ചരക്കുകളുടെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമാണ്. അതുകൊണ്ട്, അതിന്റെ വില ഏതെങ്കിലും ഒരാളുടെ വ്യക്തിപരമായ പ്രയത്നത്തെയല്ല, സമുദായത്തിലാകെയുള്ള ചരക്കു നിർമ്മാതാക്കളുടെ ശരാശരി പ്രയത്നത്തെയാണ്, ആശ്രയിച്ചിരിക്കുക. ഏതെങ്കിലുമൊരു ചരക്കുടമസ്ഥൻ മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ അധ്വാനിച്ചിട്ടില്ലെന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം അയാളുടെ ചരക്കിന്റെ വില കുറയുകയില്ല. വിലയെ നിർണ്ണയിക്കുന്നത് ചരക്കുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ ശരാശരി സാമൂഹ്യ പ്രയത്നമാണ്. മാർക്സ് പറയുന്നതുപോലെ, “ഉൽപാദനത്തിന്റെ സാധാരണ പരിതസ്ഥിതികളിൽ, നിലവിലുള്ള ശരാശരി ഉൽപാദനവൈദഗ്ധ്യവും ശരാശരി ഉൽപാദനക്ഷമതയുമുപയോഗിച്ചു ചരക്കുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ അധ്വാനസമയമാണ് ചരക്കിന്റെ വില നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പവർലൂമുകൾ ഉപയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഒരു നിശ്ചിത അളവിലുള്ള നൂൽ വസ്ത്രമാക്കി മാറ്റാനാവശ്യമായ പ്രയത്നം ഏതാണ്ട് പകുതികണ്ട് കുറയുകയുണ്ടായി.

യന്ത്രങ്ങൾ പരിഷ്ക്കരിക്കുന്തോറും, എന്നുവെച്ചാൽ, ചരക്കുകളുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ അധ്വാനം കുറയുന്തോറും, സമുദായത്തിനാവശ്യമായ ശരാശരി പ്രയത്നം കുറയുമെന്നും, അതോടൊപ്പം ചരക്കുകളുടെ വിലയും കുറയുമെന്നും ഇതിൽനിന്ന് മനസിലാക്കാം.

ഓരോ ഉൽപാദകനും തന്റെ അധ്വാനസമയം അളന്ന് തിട്ടപ്പെടുത്തിയാണ് ചരക്കിന്റെ വില നിർണയിക്കുന്നത് എന്ന് ഇപ്പറഞ്ഞതിനർത്ഥമില്ല. പിന്നെയോ? സമുദായത്തിൽ നിരന്തരം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കൊള്ളക്കൊടുക്കൾക്ക് പിന്നിൽ വിലയുടെ ഈ നിയമം ഇടവിടാതെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു മാത്രമാണ് മനസിലാക്കേണ്ടത്. ഓരോ ചരക്കിനും കൃത്യമായ കൈമാറ്റവില കിട്ടിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. ഡിമാൻറിന്റെയും സപ്ലൈയുടെയും ആധിക്യമനുസരിച്ച് ചരക്കിന്റെ മാർക്കറ്റുവിലയിൽ ഏറ്റക്കുറച്ചിലുണ്ടായെന്നു വരാം. എന്നാൽ ഈ ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകളുടെ കേന്ദ്രമായ കൈമാറ്റവിലയെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതു ചരക്കുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ അധ്വാനസമയമാണെന്ന് കാണാവുന്നതാണ്.

വിലയും ഉല്പാദനക്ഷമതയും

സമുദായത്തിനാവശ്യമായ ശരാശരി പ്രയത്നം ഉൽപാദനത്തിന്റെ നിലവിലുള്ള സാങ്കേതിക രീതി, അധ്വാനത്തിന്റെ പരിതസ്ഥിതികൾ, പ്രവൃത്തിയെടുക്കുന്നവരുടെ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ മുതലായവയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. എന്നാൽ ഇതൊന്നും സ്ഥിരമായ ഘടകങ്ങളല്ല. ഇവയിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു സമുദായത്തിനാവശ്യമായ ശരാശരി അധ്വാനവും മാറുന്നതായിരിക്കും.

മറ്റെല്ലാ നെയ്ത്തുകാരും, നിലവിലുള്ള സാധാരണയന്ത്രത്തിൽ പണിയെടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കേ, ഒരു നെയ്ത്തുകാരൻമാത്രം പുതിയൊരു യന്ത്രം ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് തന്റെ അധ്വാനത്തിന്റെ ഉൽപാദനക്ഷമതയെ (Productivity) വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും അങ്ങനെ ചരക്കു നിർമ്മാണത്തിനാവശ്യമായ വ്യക്തിപരമായ അധ്വാനസമയം ചുരുക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്ന് വിചാരിക്കുക. ഒരു നെയ്ത്തുകാരൻ മാത്രം ഈ പുതിയ യന്ത്രം ഉപയോഗിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം സമുദായത്തിന് ആകെ ആവശ്യമായ അധ്വാന സമയത്തിന് പറയത്തക്ക മാറ്റമൊന്നുമുണ്ടാവില്ല. കാരണം, അയാളുണ്ടാക്കുന്ന വസ്ത്രം മാർക്കറ്റിൽ ആകെ വരുന്ന വസ്ത്രങ്ങളുടെ എത്രയും ചെറിയ ഒരു ഭാഗം മാത്രമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് അയാളുടെ അധ്വാന സമയത്തിലുണ്ടായ കുറവ് സമുദായത്തിനൊട്ടാകെയാവശ്യമായി വന്ന അധ്വാനസമയത്തെ അത്ര അധികമൊന്നും ബാധിക്കുകയില്ല. പുതിയ യന്ത്രമുപയോഗിക്കുന്ന നെയ്ത്തുകാരന്റെ അദ്ധ്വാനസമയം സമുദായത്തിനാവശ്യമായ ശരാശരി അധ്വാനസമയത്തെക്കാൾ കുറവായിരിക്കുമെന്നു തീർച്ചയാണ്. എങ്കിലും സമുദായത്തിനൊട്ടാകെയാവശ്യമായ ശരാശരി അധ്വാന സമയത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് അയാൾ ചരക്കുവിൽക്കുക. അതിനാൽ, അയാൾക്കു തന്റെ ചരക്കിനു മറ്റെല്ലാ വസ്ത്രമുടമസ്ഥൻമാരെക്കാളും അധികവില കിട്ടുന്നതായിരിക്കും.

ഓരോ ചരക്കുടമസ്ഥനും തന്റെ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളെ കൂടുതൽ പരിഷ്ക്കരിക്കുവാനും ആ പരിഷ്ക്കരിച്ച ‘ടെക്നിക്’ മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നൊളിച്ചുവെയ്ക്കാനും പരിശ്രമിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണമിതാണ്. കൂടുതൽ പരിഷ്ക്കരിച്ച യന്ത്രസാമഗ്രികളുടെ ഉടമസ്ഥനു കുറഞ്ഞ അധ്വാനസമയം മാത്രം മതിയാകുമെന്നതുകൊണ്ട് മാർക്കറ്റിലെ മത്സരത്തിൽ തന്റെ ചരക്കു മറ്റുള്ളവരുടെ ചരക്കുകളെക്കാൾ കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു വിറ്റു കൂടുതൽ ലാഭം നേടാൻ സാധിക്കും. എന്നാൽ, ഈ പുതിയ യന്ത്രം മറ്റു ചരക്കുനിർമ്മാതാക്കളുടെയിടയിൽ പ്രചരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ സമുദായത്തിനൊട്ടാകെയാവശ്യമായ അധ്വാനസമയം കുറയുകയും അങ്ങനെ ആ യന്ത്രം കണ്ടുപിടിച്ച ചരക്കുടമസ്ഥനു കിട്ടിയിരുന്ന അതിലാഭം കിട്ടാതാവുകയും ചെയ്യും.

അധ്വാനത്തിന്റെ ഉൽപാദനക്ഷമത വർദ്ധിക്കുന്നതോടൊപ്പം ചരക്കുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ അധ്വാനസമയം ചുരുങ്ങുകയും അതിന്റെ ഫലമായി ചരക്കിന്റെ വില കുറയുകയും ചെയ്യുമെന്ന് ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ഉദാഹരണത്തിന്, അലൂമിനിയം എന്ന ലോഹം പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മധ്യകാലം വരെയും വെള്ളിയേക്കാൾ എട്ടു പത്തിരട്ടി വിലപിടിച്ചതായിരുന്നുവത്രേ. കാരണം, അക്കാലത്ത് അലൂമിനിയമുണ്ടാക്കാൻ അത്രയധികം അധ്വാനം ആവശ്യമായി വന്നിരുന്നു. എന്നാൽ, ഇന്നാകട്ടെ, അലൂമിനിയം ഏറ്റവും വിലകുറഞ്ഞതും സാധാരണക്കാർക്കുപോലും വാങ്ങിയുപയോഗിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതുമായ ഒരു ലോഹമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി കുറഞ്ഞ അധ്വാനംകൊണ്ട് കളിമണ്ണിൽനിന്ന് അലൂമിനിയമുണ്ടാക്കാൻ തുടങ്ങിയതാണ് ഇതിനു കാരണം.

കഴിഞ്ഞ 80 കൊല്ലങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അലൂമിനിയത്തിന്റെ ഉപയോഗം 8000 ഇരട്ടി വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ലെപ്പിഡസ്സ് എന്ന ധനശാസ്ത്രജ്ഞൻ പറയുന്നു. എന്നിട്ടും അലൂമിനിയത്തിന്റെ വില കുറയുകയാണുണ്ടായത്. സപ്ലൈയും ഡിമാൻറുമനുസരിച്ചാണ് വില നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടന്നതെങ്കിൽ നേരെമറിച്ചാണല്ലോ സംഭവിക്കേണ്ടിയിരുന്നത്.

ലെപ്പിഡസ് മറ്റൊരുദാഹരണം കൂടി എടുത്തു പറയുന്നുണ്ട്. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പച്ച ഇരുമ്പിൽ നിന്നു (Pig Iron) ഇരുമ്പുണ്ടാക്കാൻ മൂന്നാഴ്ച വേണ്ടി വന്നിരുന്നു. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ബെഡ്നർഫർനസ് എന്ന ഉപകരണത്തിന്റെ സഹായം ലഭിച്ചപ്പോൾ 15 ഓ 20ഓ മിനിട്ടുമാത്രം മതിയെന്നായി. ഉൽപാദനത്തിന്റെ ടെക്നിക്കിലുണ്ടായ ഈ പരിവർത്തനം ഉരുക്കിന്റെ വിലയെ ആദ്യമുണ്ടായിരുന്നതിന്റെ നാലിലൊന്നായി കുറച്ചു.

രത്നത്തിന് കൂടുതൽ വിലയുണ്ടാവാനുള്ള കാരണം അതു കണ്ടുപിടിച്ചു കുഴിച്ചെടുക്കാൻ ധാരാളത്തിലധികം അധ്വാനം ആവശ്യമായി വരുന്നു എന്നതാണ്. മാർക്സ് പറയുന്നു: “അൽപം മാത്രം അധ്വാനം ചെലവിട്ട് കരിക്കട്ടയിൽ നിന്ന് രത്നങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവയ്ക്ക് ഇഷ്ടികയേക്കാൾ കുറഞ്ഞവിലയേ ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ.” മാർക്സ് തന്നെ മറ്റൊരിടത്തു പറയുന്നു: ”ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പവർലൂമുകൾ (ആവിശക്തികൊണ്ട് നടത്തുന്ന തറികൾ) ഉപയോഗത്തിൽ വന്നപ്പോൾ മുമ്പ് ആവശ്യമായിരുന്നതിന്റെ ഏതാണ്ട് പകുതി അധ്വാനംകൊണ്ട് ഒരു നിശ്ചിത അളവിലുള്ള നൂൽ വസ്ത്രമാക്കിമാറ്റാൻ കഴിയുമെന്നായി. കൈത്തറി നെയ്ത്തുകാരനാവട്ടെ, ആവിശക്തി ഉപയോഗത്തിൽ വരുന്നതിനു മുമ്പ് ആവശ്യമായിരുന്ന അധ്വാനം തന്നെ വേണ്ടിവന്നു. പക്ഷേ, അയാൾ പഴയ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ഒരു മണിക്കൂർ കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഉൽപന്നം പുതിയ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ അരമണിക്കൂർ നേരത്തെ ശരാശരി സാമൂഹ്യാധ്വാനത്തിനു സമമായിത്തീർന്നു. അതുകൊണ്ട്, അയാളുടെ ഉൽപന്നത്തിനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതിന്റെ പകുതി വില മാത്രമേ ഉണ്ടായുള്ളൂ.”

വിദഗ്ധ പ്രയത്നവും സാധാരണ പ്രയത്നവും

വിവിധ ജോലികളിലേർപ്പെട്ട ചരക്കുകൾ നിർമ്മിക്കുന്നവരുടെ പ്രയത്നം അളക്കുന്നത് സമയത്തെ — ചരക്കുകളുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ ശരാശരി സാമൂഹ്യ പ്രയത്നത്തെ- അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണെന്ന് നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. ഇവിടെ ഒരു ബുദ്ധിമുട്ടുകൂടിയുണ്ടാവാം. വൈദഗ്ധ്യം കുറഞ്ഞ ഒരു സാധാരണ വേലക്കാരന്റെ ഒരു മണിക്കൂർ നേരത്തെ അധ്വാനവും വിദഗ്ധനായ ഒരു എഞ്ചിനീയറുടെ ഒരു മണിക്കൂർ നേരത്തെ അധ്വാനവും സമമാണെന്ന് പറയാമോ? വിറകുവെട്ടിയുടേയും വാച്ച്മേക്കറുടേയും അധ്വാനം സമമായിരിക്കുമോ?

എഞ്ചിനീയറുടെയും വാച്ചുമേക്കറുടെയും പ്രയത്നം വിദഗ്ധപ്രയത്നമാണ്. ഈ ജോലികൾ പഠിക്കാൻ അത്യധികമായ അധ്വാനവും ബുദ്ധിമുട്ടുകളും ആവശ്യമായിവരുന്നു. പഠിക്കുന്ന ആൾ മാത്രമല്ല, പഠിപ്പിക്കുന്ന ആളും അധ്വാനിക്കണം. ഇത്രയധികം, ബുദ്ധിമുട്ടിയതിനുശേഷം ഒരു എഞ്ചിനീയർക്ക് ഒരു സാധാരണ വേലക്കാരന് കിട്ടുന്ന പ്രതിഫലം മാത്രമേ കിട്ടുന്നുള്ളുവെങ്കിൽ എഞ്ചിനീയറുടെ പ്രവൃത്തിക്ക് ആരും പോകാതെവരും. എഞ്ചിനീയറും വാച്ചുമേക്കറും തങ്ങളുടെ വ്യവസായങ്ങളെപ്പറ്റി പഠിക്കുവാൻ കൂടുതൽ കൊല്ലങ്ങൾ ചെലവഴിക്കുന്നത് പിന്നീട് അതിനു തക്ക പ്രതിഫലം കിട്ടുമെന്ന ആശയുള്ളതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഒരു മണിക്കൂർ നേരത്തെ വിദഗ്ധ പ്രയത്നം കൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന ചരക്കിന് ഒരു മണിക്കൂർ നേരത്തെ അവിദഗ്ധ (സാധാരണ) പ്രയത്നം കൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന ചരക്കിനേക്കാളധികം വിലയുണ്ടായിരിക്കും. ഉദാഹരണത്തിന്, ഒരു വാച്ചുമേക്കർ വാച്ചുണ്ടാക്കാൻ 20 മണിക്കൂറാണ് ചെലവഴിച്ചതെങ്കിൽ അതിനു പകരമായി മാർക്കറ്റിൽ 40 ഓ 50 ഓ മണിക്കൂർ നേരത്തെ സാധാരണ പ്രയത്നം കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ചരക്കുകൾ കിട്ടുന്നതാണ്. ഇപ്പോൾ ഒരു മണിക്കൂർ നേരത്തെ വിദഗ്ധ പ്രയത്നം രണ്ടു മണിക്കൂറോ രണ്ടര മണിക്കൂറോ നേരത്തെ സാധാരണ പ്രയത്നത്തിന് സമമാണെന്ന് പറയാം.

ഒരു നിശ്ചിത അളവിലുള്ള വിദഗ്ധപ്രയത്നം അതിനേക്കാൾ വലിയ അളവിലുള്ള സാധാരണ പ്രയത്നത്തിന് സമമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് ചരക്കുകളുടെ വില നിർണയിക്കുമ്പോൾ വിദഗ്ധപ്രയത്നത്തെ സാധാരണ പ്രയത്നമാക്കി മാറ്റണം. വിദഗ്ധപ്രയത്നം സാധാരണ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഇത്ര ഇരട്ടി എന്ന് കണക്കാക്കാവുന്നതാണ്. ചരക്കുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ പ്രയത്നം എത്ര തന്നെ വിദഗ്ധമായാലും അത് ഏതളവിലുള്ള സാധാരണ പ്രയത്നത്തിന് സമമാണ് എന്ന് കണക്കാക്കാൻ സാധിക്കും.

കലാകാരന്റെ പ്രയത്നം അളക്കുവാൻ കൂടുതൽ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. കലാകാരന്റെ അധ്വാനഫലം സവിശേഷമായ ഒരു സൃഷ്ടിയാണ്. കാരണം, ഒരാൾ ഒരിക്കൽ നിർമ്മിച്ചത് മറ്റൊരാൾക്കോ ചിലപ്പോൾ അയാൾക്ക് തന്നെയോ അതേപടി വീണ്ടും നിർമ്മിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്ന് വരില്ല. ഒരു കലാകാരനാവുക എന്നത് വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള ഒരു കാര്യമാണ്. കാഴ്ചബംഗ്ലാവുകളിൽ കാണപ്പെടുന്ന ചില അപൂർവ്വവസ്തുക്കളുണ്ട്. അവയെ വീണ്ടും അതേപടി ഒരിക്കലും നിർമ്മിക്കുവാൻ കഴിയില്ല. അത്തരം വസ്തുക്കൾക്ക് പിടിപ്പത് വിലയുണ്ടായെന്നുവരാം. സമുദായത്തിൽ സാധാരണമായി നിർമ്മിക്കുകയും കൈമാറ്റം ചെയ്യുകയും വീണ്ടും നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ചരക്കുകളെപ്പറ്റിയാണ് നമ്മൾ ഇതുവരെ വിവരിച്ചത്. അത്തരം ചരക്കുകളുടെ വിലകളെയാണ് ഈ നിയമം നേരിട്ട് ബാധിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഒരു നല്ല പാട്ടുകാരിപെണ്ണിന് ഒരു മണിക്കൂർ നേരത്തെ പാട്ടിന് പ്രതിഫലമായി നൂറോ അഞ്ഞൂറോ ഉറുപ്പിക കിട്ടുന്നുണ്ടെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് ഈ നിയമം തെറ്റാണെന്ന വാദിക്കുന്നത് അസംബന്ധമാണ്.

വിദഗ്ധപ്രയത്നത്തെ സാധാരണ പ്രയത്നമാക്കി മാറ്റി അളന്ന് കണക്കുകൂട്ടുന്നതിന് പ്രത്യേകമായ ഉപകരണമൊന്നുമില്ല. നമ്മൾ മുമ്പ് വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞതുപോലെ, മാർക്കറ്റിൽ ഇടവിടാതെ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കൊള്ളക്കൊടുക്കുകളിലൂടെയും പരസ്പരബന്ധങ്ങളിലൂടെയുമാണ് വിലയുടെ ഈ നിയമം പ്രവർത്തിക്കുന്നത്.

മാർക്കറ്റുവില

ഒരു ചരക്കിന്റെ പണക്കണക്കിലുള്ള കൈമാറ്റവിലയെയാണ് നമ്മൾ മാർക്കറ്റുവില (Price) എന്നു പറയുന്നത്. സാധാരണ പരിതസ്ഥിതിയിൽ സപ്ലൈയും ഡിമാൻറും സമനിലയിലായിരിക്കുമ്പോൾ, ഒരു ചരക്കിന്റെ മാർക്കറ്റുവില അതിന്റെ കൈമാറ്റവിലയ്ക്കു സമമായിരിക്കുമെന്ന് പറയാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിൽ ഈയൊരു സ്ഥിതി വളരെ അപൂർവ്വമായേ ഉണ്ടാകാറുള്ളൂ. എത്ര ചരക്കുകളാണ്, അല്ലെങ്കിൽ ഏത് തരത്തിലുള്ള ചരക്കുകളാണ് മാർക്കറ്റിൽ ആവശ്യമായി വരിക എന്ന മുൻകൂട്ടി തിട്ടപ്പെടുത്തുവാൻ ഉൽപാദകൻമാർക്ക് സാധിക്കുകയില്ല. ചിലപ്പോൾ സപ്ലൈയും മറ്റുചിലപ്പോൾ ഡിമാൻറും വർദ്ധിക്കുന്നതാണ്. സപ്ലൈയിലും ഡിമാൻറിലുമുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾ ചരക്കിന്റെ മാർക്കറ്റുവിലയിലും മാറ്റങ്ങളുണ്ടാക്കും. പണത്തിന്റെ തുകയിൽ മാറ്റമില്ലാതിരിക്കേ, ചരക്കുകളുടെ ഡിമാൻറ് സപ്ലൈയേക്കാൾ അധികമായാൽ മാർക്കറ്റുവില വർദ്ധിക്കും. നേരെമറിച്ച് സപ്ലൈ ഡിമാൻറിനെക്കാൾ അധികമായാൽ മാർക്കറ്റുവില കുറയുകയും ചെയ്യും.

യുദ്ധകാലത്ത് അസാധാരണങ്ങളായ പല മാറ്റങ്ങളുമുണ്ടാകാറുണ്ട്. കൂടുതൽ ആളുകൾക്ക് ജോലി കിട്ടുന്നതുകൊണ്ട് പണത്തിനുള്ള ക്ഷാമം താരതമ്യേന കുറയുന്നു. എന്നാൽ സാധാരണക്കാർക്കാവശ്യമായ ചരക്കുകളുടെ ഉൽപാദനം വർദ്ധിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ഡിമാൻറ് സപ്ലൈയെക്കാൾ എത്രയോ അധികമായിത്തീരുന്നു. മുതലാളികളും കച്ചവടക്കാരും പരിമിതമായ ചരക്കുകൾ പൂഴ്ത്തിവച്ച് കരിഞ്ചന്ത നടത്തുന്നു. ഈ പരിതസ്ഥിതിയിൽ മാർക്കറ്റുവില ആളുകളെ അമ്പരപ്പിക്കത്തക്കവിധം വർദ്ധിക്കുന്നു.

നേരെമറിച്ചാണ് സാമ്പത്തികകുഴപ്പമോ മറ്റോ നേരിട്ടുമ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി. ചരക്കുകളുണ്ട്; പക്ഷേ, വാങ്ങാനാളില്ല. ഡിമാൻറ് കുറയുമ്പോൾ മാർക്കറ്റുവിലയും കുറയുന്നു.

ഇങ്ങനെ ചരക്കിന്റെ മാർക്കറ്റുവില കയറിയും ഇറങ്ങിയും ഇരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ കയറ്റിറക്കങ്ങളുടെ കേന്ദ്രം അധ്വാനസമയത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയ കൈമാറ്റവിലയായിരിക്കുമെന്ന് മറക്കാൻ പാടില്ല.

5 പണത്തിന്റെ ഉത്ഭവം

പ്രാചീനകാലത്ത് ഉൽപാദനം വളരെ പരിമിതമായിരുന്നു: കൈമാറ്റവും പരിമിതമായിരുന്നു. എന്നുവെച്ചാൽ, ചരക്കുകളുടെ കൈമാറ്റം സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽ ഒഴിച്ചുകൂടാൻ വയ്യാത്ത ഒരുപാധിയായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഓരോ ജനസമൂഹവും ഉൽപാദിപ്പിച്ചിരുന്നത് മിക്കവാറും അവർതന്നെ അനുഭവിച്ചുപോന്നു. ആവശ്യമുള്ളത് കഴിച്ച് ബാക്കിവല്ലതും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ മാത്രം അതു മറ്റു സാധനങ്ങൾക്കായി കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടു.

കൈമാറ്റം ആരംഭിക്കുന്നതുവരെ ഉൽപ്പന്നങ്ങൾക്കു കൈമാറ്റവിലയുണ്ടാവാൻ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. ഉൽപന്നങ്ങൾ വെറും ഉപയോഗവിലകൾ മാത്രമായിരുന്നു. കൈമാറ്റവിലയുള്ള ചരക്കുകളായി അവർ മാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. പ്രാചീന മനുഷ്യർ ഉപയോഗകരങ്ങളായ സാധനങ്ങളെ പരസ്പരം കൈമാറാൻ തുടങ്ങിയതോടുകൂടിയാണ് ചരക്കുകൾ ആവിർഭവിച്ചത്.

എന്നാൽ ആവശ്യത്തിൽകവിഞ്ഞ സാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം കൈമാറ്റം നടക്കുകയില്ല. കൈമാറ്റം നടക്കണമെങ്കിൽ വിഭിന്ന ട്രൈബുകൾ വിഭിന്ന സാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻ തുടങ്ങുക കൂടി വേണം. എല്ലാവരും മീൻപിടുത്തക്കാരാണെങ്കിൽ, അല്ലെങ്കിൽ എല്ലാവരും ഉപ്പുണ്ടാക്കുന്നവരാണെങ്കിൽ, കൈമാറ്റത്തിന്റെ ആവശ്യമെന്താണ്? അപ്പോൾ വിഭിന്ന ട്രൈബുകൾ വിഭിന്ന സാമഗ്രികൾ ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങുകയും അങ്ങനെ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്ന സാമഗ്രികൾ അതാതു ട്രൈബുകളുടെ ആവശ്യത്തിൽക്കവിയുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ മാത്രമാണ് കൈമാറ്റത്തിന്റെ ആവശ്യം നേരിടുന്നത്. മൃഗവേട്ടയിലേർപ്പെട്ട ഒരു ട്രൈബ് കൃഷിയിലേർപ്പെട്ട ഒരു ട്രൈബിനു മാംസം കൊടുത്ത് പകരം ധാന്യം വാങ്ങുന്നു. ഈ കൈമാറ്റം വഴിയായി വിഭിന്ന ട്രൈബുകൾ തമ്മിൽ ബന്ധപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. പക്ഷേ, സ്ഥിരമായ മാർക്കറ്റൊന്നുമില്ല. വിനിമയം സുസ്ഥിരമായ ഒരേർപ്പാടായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. യാദൃശ്ചികമായി മാത്രമേ കൈമാറ്റം നടക്കുകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് യാദൃശ്ചികമായി മാത്രമേ കൈമാറ്റം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുമുള്ളൂ.

ആഫ്രിക്കയിലെ പ്രാകൃതജനങ്ങളുടെയിടയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയ യൂറോപ്യൻ സഞ്ചാരിയുടെ രസകരമായ ഒരനുഭവത്തിൽനിന്ന് ഈ പ്രാചീന കൈമാറ്റ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ വൈഷമ്യങ്ങൾ ഏറെക്കുറെ മനസ്സിലാക്കാം. അദ്ദേഹം എഴുതുകയാണ്:-

"ഞാൻ ഒരു തോണി കൂലിക്കുവാങ്ങിയത് എങ്ങിനെയെന്നത് ഒരു രസകരമായ സംഭവമാണ്. ആനക്കൊമ്പുപകരം കിട്ടിയാൽ മാത്രമേ തോണി തരുള്ളുവെന്നു സാണ്ടിന്റെ ഏജൻറ് എന്നോടു പറഞ്ഞു. എന്നാൽ, എന്റെ കയ്യിൽ ആനക്കൊമ്പുണ്ടായിരുന്നില്ല. മുഹമ്മദ് ഇബിൻ സാലിബിന്റെ കയ്യിൽ ആനക്കൊമ്പുണ്ടെന്നും കുറച്ചുവസ്ത്രം പകരം കിട്ടുകയാണെങ്കിൽ അതു കൈവിടാൻ അയാൾ ഒരുക്കമാണെന്നും ഞാൻ മനസിലാക്കി. പക്ഷേ, അതുകൊണ്ടും പ്രയോജനമുണ്ടായില്ല. കാരണം, എന്റെ കയ്യിൽ വസ്ത്രമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒടുവിൽ മുഹമ്മദുഹാനിബിന്റെ കയ്യിൽ വസ്ത്രമുണ്ടെന്നും ചെമ്പുകമ്പി കിട്ടുന്നപക്ഷം ആ വസ്ത്രം കൈമാറാൻ അയാൾ തയ്യാറാണെന്നും മനസിലായി. ഭാഗ്യത്തിന് എന്റെ കയ്യിൽ ചെമ്പുകമ്പിയുണ്ടായിരുന്നു. ആവശ്യപ്പെട്ട ചെമ്പുകമ്പി ഞാൻ മുഹമ്മദ്ഹാനിബിനു കൊടുത്തു. അതിനു പകരമായി അയാൾ തന്റെ കയ്യിലുള്ള വസ്ത്രം ഇബിൻസാലിബിനു കൊടുത്തു. ഇബിൻസാലിബാകട്ടെ, തന്റെ പക്കലുള്ള ആനക്കൊമ്പ് സാണ്ടിന്റെ ഏജൻറിനു കൊടുത്തു. ഈ കൊള്ളക്കൊടുക്കുകളെല്ലാം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം മാത്രമേ തോണി ഉപയോഗിക്കാൻ ഏജൻറ് എനിക്കു സമ്മതം തന്നുള്ളൂ."

എല്ലാവർക്കും പൊതുവിൽ ഉപയോഗകരമായ ഒരു സാധനം. കൈമാറ്റത്തിന്റെ മധ്യവർത്തിയെന്ന നിലയ്ക്ക് പ്രാചീന കാടൻമാരുടെയിടയിൽ ആവിർഭവിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അത്രയ്ക്ക് അപരിഷ്കൃതമായിരുന്നു അവരുടെ ഉൽപാദനരീതി. ചരക്കുകളുടെ കൈമാറ്റവും അതിനടിസ്ഥാനമായ തൊഴിൽവിഭജനവും ശൈശവാവസ്ഥയിലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട്, ഒരു ചരക്കു വിൽക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് ആ ചരക്കുവാങ്ങാൻ തയ്യാറുള്ളവനും അതേ സമയത്തു തനിക്കാവശ്യമായ ചരക്കിനുപകരം തരാൻ സാധിക്കുന്നവനുമായ മറ്റൊരാളെ കണ്ടുകിട്ടുകയെന്നത് അത്ര എളുപ്പമായിരുന്നില്ല.

ഉൽപാദനശക്തികൾ ക്രമത്തിൽ വളരാൻ തുടങ്ങി. അതോടൊപ്പം ചരക്കുകളുടെ കൈമാറ്റവും കൂടുതൽ പരിഷ്കരിക്കാൻ തുടങ്ങി. വിഭിന്ന ട്രൈബുകൾ തമ്മിൽ തമ്മിൽ മാത്രമല്ല, ഒരേ ട്രൈബിനുള്ളിൽതന്നെയും കൈമാറ്റമാവിർഭവിച്ചു. ഇങ്ങനെ, ഉൽപാദന ശക്തികളുടെ വളർച്ചയുടെ ഫലമായി ഓരോ ചരക്കും മറ്റു പല ചരക്കുകളുമായും കൈമാറ്റം ചെയ്യാമെന്നായി. മോളിയർ എന്ന യൂറോപ്യൻ സഞ്ചാരി ആഫ്രിക്കയിലെ പടിഞ്ഞാറൻ സുഡാനിൽ കണ്ട രസകരമായ വിനിമയ സമ്പ്രദായം താഴെ കൊടുത്തപ്രകാരമായിരുന്നുവെന്ന് ഹെൽഫരിച്ച് എന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ തന്റെ 'പണം' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു:

ഒരു അടിമ	=	ഇരട്ടക്കുഴലുള്ള ഒരു തോക്കും രണ്ടു കുപ്പി കരിമരുന്നും
ടി	=	5 കാളകൾ
ടി	=	100 കഷണം തുണി.

ഈ രൂപത്തിൽ കൈമാറ്റം യാദൃച്ഛികമായല്ല സാധാരണമായിത്തീരുന്നു. ഒരടിമയെക്കൊടുത്താൽ പകരം തോക്കോ, കാളയോ, തുണിയോ കിട്ടുമെന്ന വരുന്നു.

ഉൽപാദനശക്തികൾ പിന്നേയും വളരുന്നു. അതോടുകൂടി കൈമാറ്റവും വികസിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ പലതരത്തിലുള്ള ചരക്കുകളുടെ പരസ്പരമുള്ള കൈമാറ്റത്തിന്റെ ഫലമായി ക്രമത്തിൽ ഏതെങ്കിലുമൊരു ചരക്ക് മറ്റെല്ലാ ചരക്കുകളുടെയും സമാനരൂപമായി മുന്നോട്ടുവരുന്നു. താഴെ കൊടുത്ത ഉദാഹരണം നോക്കുക:

1 കോട്ട്
10 റാത്തൽ ചായ
15 റാത്തൽ കാപ്പി
അര തൻ ഇരുമ്പ്
കാൽ ഔൺസ് സ്വർണം
} = 20 വാര തുണി

ഇങ്ങനെ വിലകൾക്ക് ഒരു പൊതുരൂപം ഉത്ഭവിക്കുന്നു. അതായത് സമുദായത്തിലുള്ള എല്ലാ ചരക്കുകളുടെയും വിലകൾ ഒരേ ചരക്കിലൂടെ (നമ്മുടെ ഉദാഹരണത്തിൽ തുണിയിലൂടെ) പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ട് തുണി മറ്റെല്ലാ ചരക്കുകളുടെയും വിലകളെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്താനായി വേറിട്ടു നിൽക്കുന്നു.

ഈ പൊതുവിലുള്ള ചരക്കിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനടിസ്ഥാനം കൈമാറ്റത്തിന്റെ പുരോഗതിയാണ്. എന്നുവെച്ചാൽ, സാമൂഹ്യമായ പരസ്പരബന്ധങ്ങളുടെ വളർച്ച. അതുകൊണ്ട്, ഈ പൊതുചരക്കിനു സാമൂഹ്യമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട ഒരു രൂപം ലഭിക്കുന്നു. ഒരേ ചരക്കിൽ — ഉദാഹരണത്തിനു തുണിയിൽ — മറ്റെല്ലാ ചരക്കുകളുടെയും വിലകൾ പ്രതിബിംബിക്കുന്നതുകൊണ്ട് കൈമാറ്റ വ്യവസ്ഥ ഒരടി കൂടി മുന്നോട്ട് കടക്കുന്നു. കൈമാറ്റത്തിലുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ മിക്കവാറും പരിഹരിക്കപ്പെടുന്നു. കാരണം, പൊതുരൂപമെടുക്കുന്ന ചരക്കിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി മറ്റേതു ചരക്കും വാങ്ങാൻ കഴിയും. പൊതുരൂപമെടുക്കുന്ന ഈ ചരക്കാണ് പണമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടത്.

സ്വർണമോ വെള്ളിയോ ആണ് ഇങ്ങനെ ആദ്യമായി പണത്തിന്റെ രൂപം ധരിച്ചത് എന്ന് ഇപ്പറഞ്ഞതിനർത്ഥമില്ല. ഉപ്പ്, തോൽ, പശു മുതലായ പലതും പണരൂപമെടുക്കുകയായിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ക്രമത്തിൽ, ക്രമത്തിൽ, സാമൂഹ്യമായ കൊള്ളക്കൊടുക്കകളുടെ അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നു സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും ഈ മാന്യസ്ഥാനത്തേക്കു കയറിവന്നു. അതു മുതൽക്കു സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും എല്ലാ ചരക്കുകളുടെയും കൈമാറ്റത്തിനുള്ള മധ്യവർത്തിയായിത്തീർന്നു. നമ്മുടെ ഉദാഹരണത്തിൽ തുണിയുടെ സ്ഥാനത്തു സ്വർണ്ണം വന്നാൽ വിലയുടെ പണരൂപമായി നോക്കുക.

20 വാര തുണി
1 കോട്ട്
10 റാത്തൽ ചായ
അര തൻ ഇരുമ്പ്
} = കാൽ ഔൺസ് സ്വർണം.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽ നിന്നും ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാകും. സ്വർണം പണമാകുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ഒരു ചരക്കായിരുന്നു. മറ്റു ചരക്കുകളെന്നപോലെതന്നെ കൊള്ളക്കൊടുക്കകളിൽ സമാനരൂപമെന്ന പങ്കുവഹിച്ചിരുന്നു. അക്കാലത്ത് സ്വർണ്ണം ആഭരണങ്ങൾക്കും മറ്റും വേണ്ടിയാണ് ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. അത് പണമായിരുന്നില്ല. ഉൽപാദനബന്ധങ്ങൾ ഒരു നിശ്ചിതാതിർത്തിവരെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുമ്പോൾ മാത്രമാണ് സമുദായത്തിൽ പണം ആവിർഭവിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് സ്വർണവും വെള്ളിയും പണമായിത്തീരുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങൾ ആരായേണ്ടത് ആ ലോഹങ്ങളുടെ സഹജമായ ഗുണങ്ങളിലല്ല ഉൽപാദന ബന്ധങ്ങളുടെ വളർച്ചയിലാണ്.

സ്വർണ്ണവുംവെള്ളിയും

ആദ്യകാലത്ത് സ്വർണ്ണം, വെള്ളി മുതലായ ലോഹങ്ങളായിരുന്നില്ല പണത്തിന്റെ സ്ഥാനമെടുത്തിരുന്നത്. നിത്യജീവിതത്തിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നവയും കൂടുതൽ ഉപയോഗമുള്ളവയും അതേസമയത്തുതന്നെ എടുത്തുപെരുമാറാൻ എളുപ്പമുള്ളവയുമായ മറ്റു ചില ചരക്കുകളാണ് ആദ്യമായി പണത്തിന്റെ രൂപമെടുത്തത്. പണരൂപം വികസിപ്പിച്ചത് സഞ്ചാരിവർഗക്കാരായ പ്രാചീനട്രൈബുകളായിരുന്നു എന്ന് മാർക്സ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ചരിത്രത്തിന്റെ ആ കാലഘട്ടമായപ്പോഴേക്കും ഉൽപ്പാദനവും കൈമാറ്റവും ഏറെക്കുറെ വികസിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ ട്രൈബുകാർക്കുണ്ടായിരുന്നതു നിലം മുതലായ സ്ഥാവരസ്വത്തുക്കളായിരുന്നില്ല. ഉള്ളതൊക്കെ വലിയ പ്രയാസം കൂടാതെ എടുത്തു പെരുമാറാനും കൈമാറ്റം ചെയ്യാനും അവർക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവരുടെ ജീവിതരീതിയാകട്ടെ കൂടെക്കൂടെ മറ്റു ട്രൈബുകളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നതായിരുന്നു. ഈ ബന്ധമാണല്ലോ ചരക്കുകളുടെ കൈമാറ്റത്തെ സുഗമമാക്കുന്നത്. പക്ഷേ, അക്കാലത്ത് സ്വർണനാണയങ്ങളും വെള്ളിനാണയങ്ങളും മറ്റും അജ്ഞാതമായിരുന്നു.

പശുവിനു പുറമെ തോൽ, രോമം, ഇരുമ്പ് തുടങ്ങിയ മറ്റു ചരക്കുകളും പണത്തിന്റെ സ്ഥാനമെടുക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മൃഗങ്ങളെ പോറ്റിവളർത്താനും കൃഷിചെയ്യാനും ആരംഭിച്ചപ്പോഴാണ് കന്നുകാലികൾക്കു പണത്തിന്റെ സ്ഥാനം കിട്ടിയത്. ആഫ്രിക്കയിലെ ചില കാട്ടുജാതിക്കാർ തങ്ങളുടെ വിരോധികളായ മറ്റു ട്രൈബുകളിൽനിന്നു പിടിച്ചെടുത്ത തടവുകാരെ പണമായി ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ആർ ആൻഡ്രെ എന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നു: "അവിടെ കറൻസിയുടെ ഏറ്റവും വലിയ യൂണിറ്റ് ഒരു സുഭഗനായ യുവാവോ സുന്ദരിയും പുളപുളപ്പുമുള്ളവളുമായ ഒരു യുവതിയോ ആണ്." സ്റ്റാൻലി എന്ന മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥകാരൻ 'How I found Livingston' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ താൻ ആഫ്രിക്കയിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ കുറേ കമ്പികൂടി കയ്യിലെടുത്തിരുന്നുവെന്ന് പ്രസ്താവിക്കുന്നു. കാരണം കമ്പിയായിരുന്നു അവിടുത്തെ പണം.

പക്ഷേ, പരിമിതമായ അതിർത്തിവരമ്പുകളെ ഭേദിച്ചുകൊണ്ട് കൈമാറ്റം കൂടുതൽകൂടുതൽ വിപുലമാക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ പൊതുസമ്മതരൂപമായിത്തീരുന്ന ചരക്കിന്റെ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളും വിപുലമാകാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോളാണ് കൈമാറ്റത്തിന്റെ മധ്യവർത്തിയാവാൻ കൂടുതൽ അർഹതയും പ്രാപ്തിയുമുള്ള സ്വർണ്ണം, വെള്ളി മുതലായ ലോഹങ്ങൾ പണമായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്തത്.

സ്വർണ്ണം, വെള്ളി മുതലായ ലോഹങ്ങൾക്ക് പണത്തിന്റെ രൂപമെടുക്കാൻ കൂടുതൽ അർഹതയും പ്രാപ്തിയും ഉണ്ടെന്ന് പറയുന്നത് എന്തുകൊണ്ടാണ്.

ഒന്നാമത് അവയെ വളരെക്കാലം കേടുകൂടാതെ പെരുമാറാനോ സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കാനോ കഴിയും. കന്നുകാലികൾ ചത്തുപോയെന്നു വരാം. മാത്രമല്ല അവയെ കാത്തുരക്ഷിക്കാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ ചെലുത്തുകയും വേണം.

രണ്ടാമത് സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും എത്ര ചെറു വിഭാഗങ്ങളായിട്ട് വേണമെങ്കിലും ഭാഗിക്കാം. എന്നു വെച്ചാൽ സ്വർണ്ണത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി വ്യത്യസ്ത നിലയിലുള്ള ചരക്കുകളെ വിലപിടിച്ചതായാലും ശരി വില കുറഞ്ഞതായാലും ശരി താരതമ്യപ്പെടുത്താൻ കഴിയും. നേരെമറിച്ച് മൃഗത്തിന്റെ തോലാണെങ്കിൽ ഒരു മുഴുവൻ തോലിന് കിട്ടുന്ന ചരക്കുമാത്രമെ വാങ്ങിക്കാൻ സാധിക്കൂ. തോൽമുറിച്ച് കഷണമാക്കിയാൽ അതിന്റെ വില തന്നെ പോയെന്നു വരും. പശുവാണെങ്കിൽ കൂടുതൽ ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. ഒരു പശു 20 വസ്ത്രത്തിന് സമമാണെന്നിരിക്കട്ടെ. എന്നാൽ ഒരു വസ്ത്രം മാത്രം വാങ്ങാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരാൾ എന്തു ചെയ്യും? പശുവിന്റെ ഇരുപതിലൊരുഭാഗം മുറിച്ചുകൊടുക്കാൻ കഴിയുമോ?

മൂന്നാമത് സ്വർണ്ണത്തിന്റെയും വെള്ളിയുടെയും വലുപ്പം താരതമ്യേന കുറവായതുകൊണ്ട് ഇഷ്ടമുള്ളേടത്ത് കൊണ്ടുപോകാനോ കയറ്റി അയയ്ക്കാനോ സാധിക്കും. പരിമിതമായ അതിർത്തികളെ അതിലംഘിച്ചുകൊണ്ട് ചരക്കുകളുടെ കൈമാറ്റം പുഷ്ടിപ്പെടുകയും ദൂരദേശങ്ങളുമായുള്ള ഇടപാടുകൾ വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ പണത്തിന്റെ ഈ ഗുണം ഒഴിച്ചുകൂടാൻ വയ്യാത്തതായിത്തീരുന്നു. നാലാമത് സ്വർണ്ണനാണ്യത്തിന്റെ പ്രകാശം നിറം മുതലായ ഗുണങ്ങൾ അതിനെ മറ്റു ചരക്കുകളിൽ നിന്ന് എളുപ്പത്തിൽ വേർതിരിച്ച് നിർത്തുന്നു.

പണം പൊതുവിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടണമെങ്കിൽ അതിന് ചില സവിശേഷഗുണങ്ങളുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. വളരെയധികം വിലപിടിച്ച ചരക്കുകളെയും കുറഞ്ഞ വിലയുള്ള ചരക്കുകളെയും കൈമാറ്റം ചെയ്യേണ്ടതുള്ളതുകൊണ്ട് ഏറ്റവും ചെറിയ അംശങ്ങളാക്കി ഭാഗിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതായിരിക്കണം. ഭാവിയിലെ ഉപയോഗത്തിനുകൂടി സൗകര്യമുള്ളതായിരിക്കേണ്ടതുകൊണ്ട് മഴ, വെയിൽ, പുഴുക്കുത്ത്, തുരുമ്പുപിടിക്കൽ മുതലായവയുടെ ആക്രമണങ്ങൾക്കിരയാവാതെ വളരെക്കാലം നിലനിൽക്കണം. സമുദായത്തിനാവശ്യമുള്ളത്ര കിട്ടാൻ സാധിക്കണം. പക്ഷേ, അതേസമയത്തുതന്നെ വളരെ എളുപ്പത്തിൽ ഉൽപാദിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കാത്തതുമായിരിക്കണം. എല്ലാറ്റിനുമുപരി സ്വതവേതന്നെ ഉപയോഗവിലയുള്ള ഒരു ചരക്കായിരിക്കണം അത്. ഈ ഗുണങ്ങളെല്ലാമുള്ളതുകൊണ്ടത്രെ സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും പണത്തിന്റെ സ്ഥാനമെടുക്കാൻ തുടങ്ങിയത്.

പണവും സാമൂഹ്യബന്ധവും

പലരും പലവിധത്തിലുള്ള സാധനങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഓരോരുത്തനും സ്വന്തമാവശ്യത്തിൽക്കവിഞ്ഞ് മിച്ചമായ സാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ആണ് ഉപയോഗകരമായ ഉൽപന്നങ്ങൾ ചരക്കുകളായിത്തീരുന്നത്. ഈ വിവിധ വ്യക്തികളുടെ അധ്വാനത്തിന്റെ ആകെത്തുക സാമൂഹ്യമായ അധ്വാനത്തിന്റെ ആകെത്തുകയാണ്. ഓരോ ഉൽപാദകന്റെയും പ്രയത്നം ഒട്ടാകെയുള്ള സാമൂഹ്യപ്രയത്നത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമാണെന്നർത്ഥം — എന്നാൽ കൈമാറ്റം നടത്തുന്നതുവരെ വ്യക്തികളുടെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഒരു സാമൂഹ്യസ്വഭാവം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയില്ല. വ്യക്തികളുടെ പ്രയത്നം സാമൂഹ്യപ്രയത്നത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായിത്തീരുന്നത് കൈമാറ്റത്തിലൂടെയുണ്ടാകുന്ന പരസ്പരബന്ധങ്ങളുടെ ഫലമായിട്ടുമാത്രമാണ്. കൈമാറ്റവിലകളെന്ന നിലയ്ക്ക് ചരക്കുകൾ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ ചരക്കുനിർമ്മാതാവിന്റെ വ്യക്തിപരമായ പ്രയത്നവും മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ആകെത്തുകയും തമ്മിലുള്ള സാമൂഹികബന്ധം, ചരക്കുകൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധമായിട്ടാണ് വെളിപ്പെടുന്നത്. പക്ഷേ, വാസ്തവത്തിൽ ഈ ബന്ധം ഉൽപാദകൻമാർ തമ്മിലുള്ള ബന്ധമാണ്. മനുഷ്യരുടെ സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളുടെ ഒരു കണ്ണിയായി നിൽക്കുക മാത്രമാണ് ചരക്ക് ചെയ്യുന്നത്. എന്നല്ല, ഉൽപന്നങ്ങൾ ചരക്കുകളായി മാറുന്നതുതന്നെ ആളുകൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ്. കൈമാറ്റവിലയിലൂടെ മാത്രമാണ് ഉൽപന്നങ്ങൾക്ക് സാമൂഹ്യവിലയുണ്ടാകുന്നത്.

അപ്പോൾ കൈമാറ്റവിലയെന്നത് ഉൽപന്നങ്ങളടങ്ങിയ സഹജമായ ഒരു ഗുണമല്ല. പഞ്ചസാരയ്ക്കുള്ള മധുരവും സ്വർണ്ണത്തിന് നിറവും മറ്റും ആ ഉൽപന്നങ്ങളുടെ സഹജമായ ഗുണങ്ങളാണ്. ആ ഗുണങ്ങളെ ആ ഉൽപന്നങ്ങളുടെ ഉപയോഗവിലകളെ കൈമാറ്റം കൂടാതെതന്നെ നേരിട്ടനുഭവിക്കാവുന്നതാണ്. മനുഷ്യരും സാധനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം മാത്രമേ അതിനുള്ളൂ. നേരെമറിച്ച് പഞ്ചസാരയുടെയും സ്വർണ്ണത്തിന്റെയും വിലകളാകട്ടെ, ആ ഭൗതികവസ്തുക്കളുടെ സഹജമായ സ്വഭാവമല്ല. കാരണം, കൈമാറ്റത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടുമാത്രമേ, വില പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയുള്ളൂ. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, വിലയെന്നത് മനുഷ്യർ തമ്മിലുള്ള ഒരു സാമൂഹ്യബന്ധമാണ്, ഭൗതികമായ വസ്തുക്കളുടെ പിന്നിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന സാമൂഹ്യബന്ധം. പണം ഈ സാമൂഹ്യബന്ധത്തിന് മകുടംവയ്ക്കുന്നു. കാരണം, വിലയുടെ ഏറ്റവും വികസിച്ച രൂപമാണ് പണരൂപം.

ആദ്യം യാദൃശ്ചികമായിരുന്ന കൈമാറ്റം ക്രമത്തിൽ ക്രമത്തിൽ സമുദായത്തിനൊഴിച്ചുകൂടാൻ വയ്യാത്ത ഒരു സാധാരണ പ്രവർത്തനമായിത്തീരുന്നു. ഈ കൈമാറ്റങ്ങളുടെയും സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും ഗതിക്രമത്തിനിടയിൽ ഏതെങ്കിലുമൊരു ചരക്കു മറ്റെല്ലാ ചരക്കുകളുടെയും വിലകൾ പ്രതിഫലിക്കുന്ന പൊതുരൂപമെന്ന നിലയ്ക്കു വേറിട്ടു നിൽക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ വേറിട്ടു നിൽക്കുന്ന ചരക്കിന്റെ പ്രത്യേകസ്വഭാവം പൊതുസാമാന്യരൂപമാവുകയെന്നതാണ്. ഇപ്രകാരമാണ് അത് പണമാവുന്നത്. പണരൂപമെടുക്കുന്ന ചരക്ക് മറ്റെല്ലാ ചരക്കുകളുടേയും വിലകളെ അളക്കുകയും താരതമ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പൊതുചരക്കാണ്. ഇങ്ങനെ പണമായിത്തീരുന്ന ചരക്കിന് പുതിയൊരു ഉപയോഗവില കൂടി ഉണ്ടായിത്തീരുന്നു. എല്ലാ ചരക്കുകളുടേയും വില പ്രകടിപ്പിക്കാനുതകുന്ന ഒരുപകരണമായിത്തീരുക, ചരക്കുകളെ പരസ്പരം താരതമ്യപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കത്തക്കവണ്ണം ഒരു പൊതുസമാനരൂപമായി വർദ്ധിയ്ക്കുക — ഇതാണ് ആ പുതിയ ഉപയോഗവില. ഇത് സ്വർണ്ണത്തിന്റെയോ വെള്ളിയുടെയോ സഹജമായ ഗുണമല്ല. നേരെമറിച്ച്, ഈ പ്രവർത്തനം നിറവേറ്റാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ മാത്രമാണ് സ്വർണ്ണം, വെള്ളി മുതലായ ചരക്കുകൾ പണമായിത്തീരുന്നത്.

പണത്തിന്റെ ആവിർഭാവം കൈമാറ്റത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ പുതിയൊരദ്ധ്യായം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. പണത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണ് എല്ലാ കൈമാറ്റങ്ങളും നടക്കുന്നത്. ഉൽപാദകൻമാർ തമ്മിലുള്ള സാമൂഹ്യബന്ധം പണത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണ് സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നത്.

6 പണവും മൂലധനവും

പണത്തിന്റെ ആവിർഭാവം സമുദായത്തിന്റെ സാമ്പത്തികജീവിതത്തെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തി. പ്രവൃത്തി വിഭജനത്തെയും ചരക്കുകളുടെ കൊള്ളക്കൊടുക്കകളെയും അത് സഹായിച്ചു. ചരക്കുകളുടെ പ്രചലനം വളരുംതോറും, ഉൽപാദനക്രമവും അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടു. പ്രചലനത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ ഒരു പ്രത്യേക ഘട്ടത്തിലാണ് പണം മൂലധനമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടത്.

ചരക്ക് കൊടുത്ത് പണം വാങ്ങി അതുകൊണ്ട് ഉപയോഗകരമായ മറ്റൊരു ചരക്ക് വാങ്ങുക — ഇതായിരുന്നു ആദ്യകാലത്ത് നടന്നിരുന്നത്. ചരക്ക് — പണം — ചരക്ക് (ച-പ-ച) ഇതായിരുന്നു പ്രചലനത്തിന്റെ ഗതിക്രമം. ഇവിടെ പണത്തിന്റെ പ്രവൃത്തി പ്രചലനത്തിന്റെ മധ്യവർത്തിയായി നിൽക്കുകയാണ്. കാരണം പണം ഇവിടെ മറ്റൊരു ചരക്ക് വാങ്ങാനുള്ള ഉപകരണം മാത്രമാണ്. എന്നാൽ, ക്രമത്തിൽ പണം കൊടുത്ത് ചരക്ക് വാങ്ങി ആ ചരക്ക് വിറ്റ് വീണ്ടും പണം വാങ്ങുക എന്ന സമ്പ്രദായം ആരംഭിച്ചു. പണം — ചരക്ക് — പണം (പ-ച-പ) ഇവിടെ പണത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ ഉപഭോഗസാമഗ്രികൾ വാങ്ങി സ്വയം അനുഭവിക്കുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്. പിന്നെയോ? അയാൾ തന്റെ കയ്യിലുള്ള പണം കൊണ്ട് ചരക്കുവാങ്ങി അത് വിറ്റ് വീണ്ടും പണം സമ്പാദിക്കുകയാണ്. മാർക്സ് പറയുന്നു: "പ-ച-പ എന്ന ഗതിക്രമം ഒരു ചരക്കോടുകൂടിയാരംഭിച്ച് മറ്റൊരു ചരക്കോടുകൂടിയവസാനിക്കുന്നു. ഈ ഒടുവിലത്തെ ചരക്ക് പ്രചലനത്തിന്റെ രംഗത്തിൽ നിന്ന് പിൻമാറുകയും ഉപഭോഗത്തിന്റെ രംഗത്തിലേയ്ക്ക് പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ അതിന്റെ പരമമായ ലക്ഷ്യം ഉപഭോഗമാണ്, ആവശ്യങ്ങളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തലാണ്, ഒറ്റവാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ ഉപയോഗവിലയാണ്. പ-ച-പ എന്ന ഗതിക്രമം നേരെ മറിച്ച്, പണത്തിൽനിന്നാരംഭിക്കുകയും ഒടുവിൽ പണത്തിൽചെന്നവസാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ അതിന്റെ പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശ്യം, അതിന്റെ ലക്ഷ്യം കൈമാറ്റവിലയാണ്.

എന്നാൽ, ആദ്യം ചരക്കുവാങ്ങാനിറക്കിയ പണം മാത്രമേ ചരക്ക് വിറ്റതിനുശേഷവും കിട്ടുകയുള്ളുവെങ്കിൽ പണത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ ഇത്തരം കൊള്ളക്കൊടുക്കകളിൽ ഏർപ്പെടുകയില്ല. കൂടുതൽ പണം കിട്ടണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടിയാണ് അയാളി പ്രവർത്തിയിലേർപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. വിനിമയത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ഇവിടെ ആവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങൾ വാങ്ങി ഉപയോഗിക്കുകയല്ല, കയ്യിലുള്ള പണം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയാണ്. അതിനാൽ, പണം കൊടുത്ത് ചരക്ക് വാങ്ങുകയും ആ ചരക്കുവിറ്റ് വീണ്ടും പണമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്താൽ ഒടുവിൽ കിട്ടുന്ന പണത്തിന്റെ തുക ആദ്യമിറക്കിയതിനേക്കാൾ ജാസ്തിയായിരിക്കും. അതായത്, കൈമാറ്റത്തിന്റെ ഫലമായി ആദ്യമിറക്കിയ വിലയും അതിനുപുറമെ ഒരു മിച്ചമായ വിലയും ഉണ്ടാകുന്നു. 100 ക. കൊടുത്ത് ചരക്കുവാങ്ങി 110 ക.യ്ക്ക് വിൽക്കുകയാണെങ്കിൽ മിച്ചമുണ്ടാകുന്നത് 10ക. ആയിരിക്കും. ഈ മിച്ചമായ വിലയ്ക്ക് മാർക്സ് മിച്ചവില (Surplus) എന്നു പറയുന്നു. മിച്ചവിലയുണ്ടാക്കാനുള്ള ഉപകരണമായിത്തീരുമ്പോഴാണ് പണം മൂലധനമായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നത്. ഇങ്ങനെ മിച്ചവിലയുണ്ടാക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ ബോധപൂർവ്വം പ്രവർത്തിക്കുന്ന പണമുടസ്ഥൻ മുതലാളിയായും രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. മുതലാളിയുടെ ലക്ഷ്യം ഉപയോഗവിലയല്ല. നിരന്തരമായ, ഇടതടവില്ലാതെയുള്ള ലാഭമുണ്ടാക്കലാണ്. ലാഭത്തെ അല്ലെങ്കിൽ മിച്ചവിലയെ, വേട്ടയാടുന്നവനാണ് മുതലാളി.

മിച്ചവില എങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്നു?

പണത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്കു വാങ്ങുകയും കവിഞ്ഞ വിലയ്ക്കു വിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാണ് അയാൾക്ക് ലാഭം അല്ലെങ്കിൽ മിച്ചവില കിട്ടിയത് എന്ന തോന്നിയേക്കാനിടയുണ്ട്. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ ഈ ധാരണ ശരിയല്ലെന്നു കാണാം.

സമാനവിലകളെന്ന നിലയ്ക്കാണ് ചരക്കുകൾ കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്നതെങ്കിൽ കൈമാറ്റത്തിനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന വിലമാത്രമാണ് കൈമാറ്റത്തിനു ശേഷവും ഉണ്ടാവുക. ഒരു ചരക്കിന്റെ സ്ഥാനത്തു മറ്റൊരു ചരക്കുവന്നു എന്ന മാത്രമേയുള്ളു. ഇനി, സമാനവിലയുടെ സ്ഥാനത്തു പണമാണെങ്കിലും ഈ സ്ഥിതിക്കു മാറ്റമുണ്ടാവണമെന്നില്ല. വിനിമയം വിലയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയല്ല, കൈമാറുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത്; ഒരാളുടെ കൈവശമുള്ള വില മറ്റൊരാളുടെ കയ്യിൽ എത്തിച്ചേരുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത്.

കൈമാറ്റം കൊണ്ട് വില ഒരിക്കലും വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നു മാർക്സ് വ്യക്തമാക്കുന്നതു നോക്കുക: "എ എന്ന ചരക്കുടമസ്ഥൻ ബി, സി, എന്ന ചരക്കുടമസ്ഥൻമാരെ കച്ചവടത്തിൽ തോൽപ്പിക്കാൻ സാധിക്കത്തക്കവണ്ണം സമർത്ഥനായിരിക്കാം. ബി, സി എന്നിവർക്കാകട്ടെ, എത്ര കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചാലും എ യോടു കിടപിടിക്കാൻ സാധിച്ചില്ലെന്നുവരാം. എ, ബി യ്ക്ക് 40 പവൻ വിലപിടിച്ച വീഞ്ഞു കൊടുത്തു പകരം 50 പവൻ വില കൊടുത്ത ഗോതമ്പു വാങ്ങുന്നു. എ തന്റെ 40 പവൻ 50 പവനാക്കി മാറ്റിയിരിക്കുന്നു. കുറച്ചു പണത്തിൽ നിന്നു കൂടുതൽ പണമുണ്ടാക്കുകയും അങ്ങനെ തന്റെ ചരക്കിനെ മൂലധനമാക്കി മാറ്റുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ കൂടുതൽ സൂക്ഷ്മമായി നമുക്കീ കാര്യം ഒന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കുക. കൈമാറ്റത്തിനു മുമ്പ് എയുടെ കയ്യിൽ 40 പവൻ വിലപിടിച്ച വീഞ്ഞും, ബി യുടെ കയ്യിൽ 50 പവൻ വിലപിടിച്ച ഗോതമ്പുമാണുണ്ടായിരുന്നത്; അതായത്, ആകെ 90 പവൻ വിലപിടിച്ച ചരക്കുകൾ. കൈമാറ്റം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷവും ചരക്കുകളുടെ ആകെയുള്ള വില 90 പവൻ മാത്രമാണ്. പ്രചലനം കൊണ്ടും വിലയുടെ ഒട്ടാകെയുള്ള തുകയിൽ ഒരു ഫാർദിങ്ങുപോലും അധികമായിട്ടില്ല. എയും ബിയും തമ്മിലുള്ള ചരക്കുകളുടെ വിതരണത്തിൽ മാത്രമാണ് വ്യത്യാസമുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. എ യ്ക്കു മിച്ചമായ വില കിട്ടിയെങ്കിൽ ബി യ്ക്കു കുറഞ്ഞ വിലയാണുണ്ടായത്. ബി യ്ക്ക് ഒരു മൈനസ് ('കിഴിക്കണം' എന്നുള്ളത്) ഉണ്ടെങ്കിൽ എ യ്ക്ക് ഒരു പ്ലസ് ('കൂട്ടണം' എന്നുള്ളത്) ഉണ്ട്. ഔപചാരികമായ ഈ കൈമാറ്റം നടത്താതെ തന്നെ (ഈ ഔപചാരികത യഥാർത്ഥ പ്രശ്നങ്ങളെ മറച്ചുവയ്ക്കുയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്) എ, ബി യുടെ പക്കൽ നിന്നു 10 പവൻ കട്ടെടുക്കുകയാണെങ്കിലും ഇതേമാറ്റം തന്നെ സംഭവിക്കുമായിരുന്നു."

ഒരാൾക്കു മറ്റൊരാളെ ചതിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നു വരാം. പക്ഷേ, സമുദായത്തെ ഒന്നായി ചതിക്കാൻ കഴിയില്ല. കൊള്ളകൊടുക്കകൊണ്ട് ഒരു വ്യക്തിയ്ക്കു താനിറക്കിയ പണത്തെക്കാളധികം സമ്പാദിക്കാൻ കഴിഞ്ഞെന്നു വരാമെങ്കിലും സമുദായത്തിന്റെ സ്വത്തുക്കളെ ഒന്നായെടുത്തുനോക്കുമ്പോൾ വില ലേശംപോലും വർദ്ധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു കാണാം. അതിനാൽ വിനിമയത്തിന്റെ ഗതിക്രമത്തിനുള്ളിൽ എത്രതന്നെ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയാലും മിച്ചവിലയുടെ ഉത്ഭവത്തെ കണ്ടുപിടിയ്ക്കാനാവില്ലെന്നു തീർച്ചയാണ്.

അപ്പോൾ പിന്നെ മിച്ചവിലയുടെ അടിസ്ഥാനം കണ്ടുപിടിയ്ക്കണമെങ്കിൽ ചരക്കിന്റെ ഉൽപാദനത്തെ പരിശോധിക്കണം. ഉൽപാദനത്തിന്റെ ഗതിക്രമത്തിൽ നിന്നാണ് വിലയുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ഉൽപാദകൻ എന്ന നിലയ്ക്കു പണമുടമസ്ഥൻ ഇറക്കിയ വിലയേക്കാളുമധികം വില ഉൽപാദനത്തിനു ശേഷം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. വില വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ അയാൾ എന്താണ് ചെയ്തത്? ഒന്നു തീർച്ച. വിലയുണ്ടാക്കുന്നത് എപ്പോഴും അധ്വാനം കൊണ്ടുമാത്രമാണ്. അധ്വാനമുണ്ടാക്കാൻ ഒരൊറ്റ ചരക്കിനു മാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളു. മനുഷ്യന്റെ അധ്വാനശക്തി. പ്രകൃതി വിഭവങ്ങളിൽ അധ്വാനമർപ്പിച്ചു വിലകളെയുണ്ടാക്കുന്ന ശക്തി മനുഷ്യന്റെ അധ്വാനശക്തി മാത്രമാണ്. അധ്വാനശക്തിയെന്നുവച്ചാൽ ഏതെങ്കിലുമൊരു ഉപയോഗവിലയുണ്ടാക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ ചിലവഴിക്കുന്ന ശാരീരികവും മാനസികവുമായ കഴിവുകളുടെ ആകെത്തുക എന്നർത്ഥമാണ്. അപ്പോൾ വില വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ മുതലാളി ഉപയോഗിച്ച ഉപകരണം അധ്വാനശക്തിയല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല.

തൊഴിലാളിയുടെ അദ്ധ്വാനശക്തി

യന്ത്രം, അസംസ്കൃതപദാർത്ഥങ്ങൾ മുതലായ സാമഗ്രികളിൽ തൊഴിലാളി തന്റെ അധ്വാനം അർപ്പിക്കുമ്പോഴാണ് ചരക്കുകളുണ്ടാകുന്നത്. തൊഴിലാളിയുടെ അധ്വാനശക്തിയുടെ സഹായം കൂടാതെ മുതലാളിക്കു ചരക്കുകൾ നിർമ്മിക്കുക സാധ്യമല്ല. തൊഴിലാളിയാകട്ടെ യാതൊരു പ്രതിഫലവും കൂടാതെ മുതലാളിയുടെ കമ്പനിയിൽ പോയി പണിയെടുക്കുകയുമില്ല. പ്രവൃത്തിയെടുക്കുമ്പോൾ അതായത് തന്റെ അധ്വാനത്തെ ബാഹ്യപ്രകൃതിയിൽ ചെലുത്തുമ്പോൾ ഒരു നിശ്ചിതതോതിലുള്ള തലച്ചോറിന്റെയും നാഡികളുടെയും മാംസപേശികളുടെയും ശക്തികളെ തൊഴിലാളി ചെലവഴിക്കേണ്ടിവരുന്നു. പ്രവർത്തിയെടുക്കാൻ സാധിക്കത്തക്കവണ്ണം ഈ പ്രയത്നശക്തിയെ നിലനിർത്തണമെങ്കിൽ തൊഴിലാളിയ്ക്കു തന്റെ ജീവിതത്തെയും പ്രയത്നശക്തിയെയും നിലനിർത്താനാവശ്യമായ ഭക്ഷണവും വസ്ത്രവും മറ്റ ജീവിതസാമഗ്രികളും കൂടിയേ കഴിയൂ. അയാൾക്കു പാർക്കാൻ ഒരു വീടുണ്ടായിരിക്കണം. മാത്രമല്ല, പ്രയത്നശക്തിയുടെ പ്രവാഹം തുടർച്ചയായി നിലനിന്നു പോകണമെങ്കിൽ ഒരു തൊഴിലാളിയുടെ മരണത്തിനു ശേഷം മറ്റൊരു തൊഴിലാളി ആ സ്ഥാനം ഏറ്റെടുക്കാനുണ്ടാവണം. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, തൊഴിലാളിക്കു തന്റെ ജീവിതത്തെ മാത്രം നിലനിർത്താനാവശ്യമായ സാമഗ്രികൾ കിട്ടിയാൽ പോരാ, തന്റെ ഭാര്യയെയും മക്കളെയും പോറ്റാൻ സാധിക്കുക കൂടി വേണം.

ഈ ജീവിതച്ചെലവുകൾ ഓരോ രാജ്യത്തിലും ഓരോ മാതിരിയായിരിക്കുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇംഗ്ലണ്ട്, അമേരിക്ക മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ തൊഴിലാളിയുടെ ജീവിതരീതി ഇന്ത്യയിലെ തൊഴിലാളിയുടേതിനെക്കാൾ എത്രയോ ഉയർന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് ആ രാജ്യങ്ങളിലെ തൊഴിലാളികൾക്കു കൂടുതൽ ജീവിതസാമഗ്രികൾ ആവശ്യമായിരിക്കും.

തൊഴിലാളിയുടെ ജീവിതത്തെ നിലനിർത്താനാവശ്യമായ സാമഗ്രികളോ അവയെ വാങ്ങാനുതകുന്ന പണമോ കൊടുത്ത് അയാളുടെ പ്രയത്നശക്തിയെ മുതലാളി വിലയ്ക്കുവാങ്ങുന്നു. പ്രയത്നശക്തിക്കു പകരമായി മുതലാളി തൊഴിലാളിയ്ക്കു നൽകുന്ന പ്രതിഫലത്തിനു കൂലി (Wages) എന്നു പറയുന്നു. അധ്വാനശക്തി വാങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അതിനെ ഇഷ്ടംപോലെ ഉപയോഗിക്കാൻ മുതലാളിക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. അതിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി ചരക്കുകൾക്കു കൂടുതൽ വിലയുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ അയാൾക്കു സാധിക്കുന്നു.

അദ്ധ്വാനശക്തിയുടെ പങ്ക്

ഉൽപാദനത്തിലേർപ്പെടുന്ന മുതലാളി ആദ്യമായി ചെയ്യുന്നത് തന്റെ കയ്യിലുള്ള പണത്തെ മൂലധനമാക്കി മാറ്റുകയാണ്. അതായത്, അയാൾ തന്റെ പണം കൊടുത്തു കെട്ടിടം, യന്ത്രങ്ങൾ, അസംസ്കൃത പദാർത്ഥങ്ങൾ മുതലായ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളും തൊഴിലാളിയുടെ പ്രയത്നശക്തിയും വാങ്ങുന്നു.

ഉൽപാദനം നടത്തണമെങ്കിൽ, ഫാക്ടറി, യന്ത്രങ്ങൾ, അസംസ്കൃത പദാർത്ഥങ്ങൾ മുതലായ ഉൽപാദനസാമഗ്രികൾ കൂടിയേ കഴിയൂ. എന്നാൽ, മനുഷ്യന്റെ പ്രയത്നമില്ലെങ്കിൽ ഈ ഉൽപാദനസാമഗ്രികളെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കാൻ കഴിയില്ല. മനുഷ്യപ്രയത്നം ഉൽപാദന സാമഗ്രികളിൽ ചെലുത്തുമ്പോൾ മാത്രമാണ് ഉൽപാദനം ആരംഭിക്കുന്നത്. ഇതാണ് ഉൽപാദനത്തിൽ പ്രയത്നശക്തിക്കുള്ള പങ്ക്.

അദ്ധ്വാനശക്തിയുടെ വിലയും മിച്ചവിലയും

മറ്റെല്ലാ ചരക്കുകളുടെയുമെന്നപോലെ അധ്വാനശക്തിയുടെ വിലയും അതുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ അധ്വാനത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. അധ്വാനശക്തി ഉണ്ടാക്കുകയും നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യണമെങ്കിൽ തൊഴിലാളിക്കു ജീവിക്കാനാവശ്യമായ ഭക്ഷണം മുതലായ സാമഗ്രികൾ കിട്ടണം. ആ ജീവിതസാമഗ്രികളുടെ സഹായത്തോടുകൂടി അയാൾക്കു തന്റെ ജീവിതത്തെ മാത്രമല്ല തന്റെ കുടുംബത്തിന്റെ ജീവിതത്തെയും നിലനിർത്താൻ സാധിക്കണം. എന്നാലേ അയാൾ മരിച്ചാലും അധ്വാനശക്തി നിലനിൽക്കുകയുള്ളൂ. അപ്പോൾ അധ്വാനശക്തിയുടെ വില അതുണ്ടാക്കാനും നിലനിർത്താനും ആവശ്യമായ ജീവിതസാമഗ്രികളുടെ വിലയാണ്.

മറ്റെല്ലാ ചരക്കുകളുടെയുമെന്ന പോലെ അധ്വാനശക്തിയുടെ മാർക്കറ്റുവിലയും ഡിമാന്റും സപ്ലൈയുമനുസരിച്ച് അതിന്റെ വിലയുടെ മേലും കീഴുമായി കയറിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അധ്വാനശക്തിയുടെ മാർക്കറ്റുവില കഴിയുന്നതും ചുരുക്കുവാൻ മുതലാളി ശ്രമിച്ചുനോക്കുമെന്ന് തീർച്ചയാണ്. തൊഴിലില്ലായ്മ തൊഴിലാളികൾ തമ്മിലുള്ള മത്സരം മുതലായവ അയാൾക്കനുകൂലമായ സംഗതികളാണ്. എന്നാൽ നേരെമറിച്ച് തൊഴിലാളികളുടെ സംഘടനാബോധം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ തങ്ങളുടെ അവകാശസംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി അവർ മുന്നോട്ട് വരാതെയിരിക്കില്ല.

ഏതായാലും, ഈ അധ്യായത്തിൽ അധ്വാനശക്തിയുടെ വിലയെ നിർണയിക്കുന്നത് അതുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ ജീവിതസാമഗ്രികളുടെ ശരാശരി വിലയാണെന്ന് നമുക്ക് തീർമാനിക്കാം. ജീവിത സാമഗ്രികളുടെ വില എട്ടണയിലടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ തൊഴിലാളിയുടെ 'കൂലി' എട്ടണയായിരിക്കും. ഈ എട്ടണ അഞ്ച് മണിക്കൂർ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലത്തിന് സമമാണെന്ന് വിചാരിക്കുക. അതായത്, തൊഴിലാളിക്ക് തന്റെ അധ്വാനശക്തിയെ നിലനിർത്താനാവശ്യമായ ജീവിതസാമഗ്രികളുണ്ടാക്കാൻ അഞ്ച് മണിക്കൂർ അധ്വാനിക്കണം. എന്നാൽ തൊഴിലാളി അഞ്ച് മണിക്കൂർ നേരെ പണിയെടുത്താൽ മുതലാളിക്കും താനിറക്കിയ പണം തിരിച്ചു കിട്ടി എന്നു പറയാം.

പക്ഷേ, പ്രയത്നശക്തിക്ക് ഒരു പ്രത്യേക ഗുണമുണ്ട്. സ്വന്തം നിലനിൽപ്പിനാവശ്യമായ പ്രയത്നത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ പ്രയത്നം ചിലവഴിക്കാൻ അതിന് സാധിക്കും. മറ്റൊരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, അധ്വാനശക്തിക്ക് അതിന്റെ സ്വന്തം വിലയേക്കാൾ കവിഞ്ഞ വില സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിയും. ഇതാണ് പ്രയത്നശക്തിയുടെ ഉപയോഗവില.

മാർക്സ് പറയുന്നു: "അധ്വാനശക്തിയുടെ വിലയും അധ്വാനത്തിന്റെ ഗതിക്രമത്തിൽ ആ അധ്വാനം സൃഷ്ടിക്കുന്ന വിലയും രണ്ടും തികച്ചും വ്യത്യസ്തങ്ങളായ അളവുകളാണ് (Magnitudes). മുതലാളി അധ്വാനശക്തി വിലയ്ക്കു വാങ്ങിയപ്പോൾ അയാളുടെ മനസിലുണ്ടായിരുന്നത് ഈ രണ്ട് വിലകളിലുള്ള വ്യത്യാസമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. അധ്വാന ശക്തിക്ക് ഉപയോഗകരമായ ഒരു സ്വഭാവമുണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് ആവശ്യം തന്നെ. നൂലോ, ബൂട്ട്സോ, അല്ലെങ്കിൽ മറ്റെന്തെങ്കിലുമോ ഉണ്ടാക്കാൻ അതിന് കഴിയണം. കാരണം വിലയുണ്ടാക്കണമെങ്കിൽ അധ്വാനം ഒരുപയോഗകരമായ രൂപത്തിൽ ചിലവഴിക്കണം. എന്നാൽ അധ്വാനശക്തിയെന്ന ഈ ചരക്കിന് ഒരു പ്രത്യേകമായ ഉപയോഗവിലയാണുള്ളത്. അതിൽ നിന്നാണ് വിലയുണ്ടാകുന്നത്. തനിക്കുള്ളതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ വിലയുണ്ടാക്കാൻ അധ്വാനശക്തിക്ക് കഴിവുണ്ട്. ഇതാണ് അതിപ്രധാനമായ കാര്യം. മുതലാളി അധ്വാനശക്തിയിൽ നിന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന ഉപയോഗവും ഇതുതന്നെ."

മുതലാളി പ്രയത്നശക്തിയെ വാങ്ങുന്നത് അതിന്റെ ഉപയോഗവിലയെ അനുഭവിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ്. അതുകൊണ്ട് പ്രയത്നശക്തിയുടെ വിലയ്ക്ക് സമമായ അഞ്ച് മണിക്കൂർ പ്രയത്നം മാത്രമല്ല അയാൾ തൊഴിലാളിയിൽ നിന്ന് വാങ്ങുക. അയാൾ തൊഴിലാളിയെക്കൊണ്ട് കൂടുതൽ സമയം — പത്തുമണിക്കൂർ എന്ന് വിചാരിക്കുക — പണിയെടുപ്പിക്കും. ഇങ്ങനെ തൊഴിലാളിയിൽ നിന്ന് കൂടുതലായി പിടിച്ചെടുക്കുന്ന പ്രയത്നത്തിന് മുതലാളി യാതൊരു പ്രതിഫലവും നൽകുന്നില്ല. തൊഴിലാളി തന്റെ അധ്വാനം കൊണ്ട് പ്രയത്നശക്തിയുടെ വിലയ്ക്കു സമാനമായ വിലയല്ല സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. അയാൾ മിച്ചമായ അധ്വാനം ചിലവഴിച്ച് മിച്ചമായ വില കൂടിയുണ്ടാക്കുന്നു. ഈ മിച്ചവിലയാണ് ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥനായ മുതലാളിയുടെ സമ്പാദ്യമായി തീരുന്നത്.

മിച്ചവില വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതെങ്ങനെ?

തൊഴിലാളിയുടെ പ്രവൃത്തിദിവസത്തെ രണ്ടായി ഭാഗിക്കാം: ആവശ്യമുള്ള അധ്വാനസമയവും, മിച്ചമായ അധ്വാനസമയവും, ഒന്നാമത്തെ ഭാഗം തൊഴിലാളി തന്റെ സ്വന്തം ആവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും രണ്ടാമത്തെ ഭാഗം മുതലാളിക്ക് മിച്ചവിലയുണ്ടാക്കാൻ വേണ്ടിയുമാണ് അധ്വാനിക്കുന്നത്.

ഒരു സാധാരണ തൊഴിലാളിക്കു തന്റെ ജീവിത സാമഗ്രികൾ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നതിന് 5 മണിക്കൂർ സമയം വേണമെങ്കിൽ അയാൾ ദിവസേന 5 മണിക്കൂർ സമയം തന്റെ അദ്ധ്വാനശക്തി ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് പ്രയത്നിക്കുന്നത് എന്നു പറയാം. 5 മണിക്കൂർ സമയത്തിനുശേഷമുള്ള അദ്ധ്വാനഫലമെല്ലാം മുതലാളിക്കു കിട്ടുന്ന മിച്ചമാണ്. തൊഴിലാളി 6 മണിക്കൂർ അധ്വാനിച്ചാൽ മിച്ചമായ അദ്ധ്വാനസമയം ഒരു മണിക്കൂറാണ്. പത്തുമണിക്കൂറദ്ധ്വാനിച്ചാൽ മിച്ചം 5 മണിക്കൂർ. തൊഴിലാളിയെക്കൊണ്ടു കഴിയുന്നിടത്തോളം അധികം സമയം പണിയെടുപ്പിച്ച് കഴിയുന്നിടത്തോളമധികം മിച്ചവില സമ്പാദിക്കുവാൻ മുതലാളി ശ്രമിക്കാതിരിക്കയില്ല. എത്രതന്നെ കൊണ്ടുപിടിച്ചാലും പ്രവൃത്തി ദിവസത്തിൽ 24 മണിക്കൂറിലധികം ഉണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നുള്ള ഒരൊറ്റ വ്യസനമേ അയാൾക്കുള്ളു. തൊഴിലാളിയുടെ കഷ്ടപ്പാടിനെപ്പറ്റിയൊന്നും അയാൾക്കാലോചിക്കേണ്ടതില്ല. എന്ത്? അയാൾ തൊഴിലാളിക്കു കൂലി കൊടുക്കുന്നില്ലേ? ലാഭത്തെപ്പറ്റി മാത്രമാണ് അയാൾ ആലോചിക്കുന്നത്. ഹൃദയം മടിശീലയാണ്.

പക്ഷേ, ഒരു ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. ഇടവിടാതെ 24 മണിക്കൂർ നേരെ പണിയെടുക്കാൻ യാതൊരു മനുഷ്യജീവിക്കും സാധിക്കുകയില്ല. അയാൾക്കു ഭക്ഷണം കഴിക്കണം. കുറച്ചൊന്നു വിശ്രമിക്കണം. കുറച്ചുസമയമെങ്കിലും കിടന്നുറങ്ങാൻ സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ പിറ്റേദിവസം പണിയെടുക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞെന്നു വരില്ല. നിർഭാഗ്യത്തിന് തൊഴിലാളി ഒരു മനുഷ്യനായിപ്പോയി.

പിന്നെ മറ്റൊന്നു കൂടിയുണ്ട്. തൊഴിലാളിയുടെ വർഗബോധം വർദ്ധിക്കുന്നതിനനുസരിച്ച് തന്റെ അവകാശങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അയാൾ പൊരുതുവാൻ തുടങ്ങും. പ്രവൃത്തിസമയം ചുരുക്കാൻ വേണ്ടി അയാൾ പ്രക്ഷോഭം കൂട്ടും.

പ്രവൃത്തിസമയം വർദ്ധിപ്പിക്കാതെതന്നെ മിച്ചവില വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു വഴിയുണ്ട്. യന്ത്രങ്ങളുടെ പരിഷ്കരണം. കുറഞ്ഞ സമയം കൊണ്ട് കൂടുതൽ ചരക്കുകൾ ഉണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കത്തക്കവണ്ണം യന്ത്രങ്ങൾ പരിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നു. പ്രവൃത്തിദിവസം 10 മണിക്കൂർ തന്നെ. പക്ഷേ, പരിഷ്കരിച്ച യന്ത്രങ്ങൾകൊണ്ട് ചരക്കുകളുണ്ടാക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ തൊഴിലാളിയുടെ ജീവിതാവശ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള അദ്ധ്വാനസമയം ചുരുങ്ങും. നമ്മുടെ ഉദാഹരണത്തിൽ ആവശ്യമായ അദ്ധ്വാനസമയം 5 മണിക്കൂറിനേക്കാൾ കുറയും. ഇങ്ങനെ മുതലാളി എല്ലാ വഴിക്കും മിച്ചവില വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.

മിച്ചവിലയുടെ തോതും ലാഭത്തോതും

ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ: — മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയിൽ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥൻമാർ മുതലാളിമാരാണ്. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ മുതലാളികളുടെ സ്വകാര്യസ്വത്തായിത്തീർന്നതുകൊണ്ടാണ് അവർക്ക് തൊഴിലാളികളുടെ പ്രയത്നശക്തി വാങ്ങാനും മിച്ചവിലയുണ്ടാക്കാനും കഴിയുന്നത്.

അദ്ധ്വാനമർപ്പിച്ച് ചരക്കുകളുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ ഉപകരണങ്ങളെയാണ് ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളെന്ന് പറയുന്നത്. അവയിൽ പല വിഭാഗങ്ങളും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഒന്നാമതായി പണിയായുധങ്ങൾ ശരിക്ക് നോക്കുമ്പോൾ കൈവേലക്കാരന്റെ പണിയായുധം മുതൽ മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിലെ വലിയ വലിയ യന്ത്രങ്ങൾ വരെയുള്ളതെല്ലാം പണിയായുധങ്ങൾ തന്നെ. രണ്ടാമതായി, അസംസ്കൃത പദാർത്ഥങ്ങൾ. വസ്ത്രമുണ്ടാക്കാൻ പരുത്തിവേണം. പരുത്തി ഒരസംസ്കൃത പദാർത്ഥമാണ്. ഇവിടെ ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാണ്. യാതൊരദ്ധ്വാനവും കൂടാതെ കിട്ടുന്ന പ്രകൃതി വിഭവങ്ങൾ അസംസ്കൃത പദാർത്ഥങ്ങളല്ല. അദ്ധ്വാനമർപ്പിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന സാമഗ്രികൾ, ഉദാഹരണത്തിന് പരുത്തി മുതലായവ, ചരക്കുകളുണ്ടാക്കാനുതകുന്ന സാമഗ്രികളാണെങ്കിൽ മാത്രമേ അവയെ അസംസ്കൃത പദാർത്ഥങ്ങൾ (Raw Meterial) എന്ന പറയാൻ കഴിയൂ.

ഉൽപാദനത്തിനു പണിയായുധങ്ങളും അസംസ്കൃതപദാർത്ഥങ്ങളും മാത്രമുണ്ടായാൽ പോരാ. എണ്ണ, മണ്ണ മുതലായ സഹായക സാമഗ്രികളും (Accessory Meterials) ആവശ്യമായി വരും. എല്ലാറ്റിനും പുറമെ യന്ത്രങ്ങളും മറ്റും സ്ഥാപിക്കാനുള്ള പണിസ്ഥലവും കെട്ടിടവും വേണം. അതുകൊണ്ട് ഇവയും ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

സ്ഥിരമൂലധനവും വർദ്ധമാന മൂലധനവും

(Constant and Variable Capital)

ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ മിച്ചവിലയുണ്ടാക്കാനുള്ള ഉപാധികളാണെന്നത് ശരിതന്നെ. പക്ഷേ, തൊഴിലാളികളുടെ മിച്ചമായ പ്രയത്നത്തിൽ നിന്ന് മാത്രമാണ് മിച്ചവിലയുണ്ടാകുന്നത് എന്ന കാര്യം വിസ്മരിക്കാൻ പാടില്ല. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ വിലയെ ഉൽപന്നങ്ങളിലേക്ക് സംക്രമിപ്പിക്കുന്നത് അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിയാണ്. അസംസ്കൃത പദാർത്ഥങ്ങളും സഹായസാമഗ്രികളും യന്ത്രങ്ങളുടെ വിലയുടെ ഒരു ഭാഗവും രൂപം മാറുന്നു. കൽക്കരി സ്റ്റീമായിത്തീർന്നു സ്വയം നശിച്ചുപോകുന്നു. എണ്ണ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ട് നാമാവശേഷമാകുന്നു. പക്ഷേ, അവയുടെ വിലകൾ ഉൽപാദിപ്പിക്കപ്പെട്ട ചരക്കുകളിൽ ചെന്നു ലയിക്കുന്നു.

അസംസ്കൃത പദാർത്ഥങ്ങൾ വിറക് മുതലായവയുടെ മുഴുവൻ വിലയും യന്ത്രങ്ങളുടെ വിലയുടെ ഒരു ഭാഗവും (തേമാനം) ചരക്കുകളിലേക്ക് സംക്രമിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ വിലകൾക്ക് ഉൽപാദനത്തിനിടയിൽ ഏറ്റക്കുറച്ചിലൊന്നുമുണ്ടാകുന്നില്ല. ഉൽപാദനവിധാനമാരംഭിക്കുമ്പോഴുള്ള വില മാത്രമേ ചരക്കുകളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നുള്ളൂ. അതിനാൽ മുടക്കുമുതലിന്റെ ഈ ഭാഗത്തിന് — ഫാക്ടറി, കെട്ടിടങ്ങൾ, യന്ത്രങ്ങൾ, അസംസ്കൃത പദാർത്ഥങ്ങൾ, വിറക് എന്നിവയ്ക്ക് — മാറാത്ത മൂലധനം അല്ലെങ്കിൽ സ്ഥിര മൂലധനം (Constant Capital) എന്നു പറയുന്നു.

എന്നാൽ മറ്റൊരു വിലകൂടി ചരക്കിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നുണ്ട്. തൊഴിലാളികൾ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്ന വില. നമ്മൾ മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞതുപോലെ, തൊഴിലാളിയുടെ പ്രയത്നശക്തിക്ക് അതിന്റെ വിലയേക്കാൾ വലിയ വിലയെ സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിയും. 100 തൊഴിലാളികൾ ദിവസത്തിൽ 10 മണിക്കൂർ വീതം പ്രവൃത്തിയെടുക്കുന്നുവെന്നും ഒരു മണിക്കൂർ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലം ഒരണയ്ക്കു സമമാണെന്നും വിചാരിക്കുക. എന്നാൽ ഒരു ദിവസത്തിൽ നൂറ് തൊഴിലാളികളും കൂടി ആകെ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്ന വില 1000 ണ. അല്ലെങ്കിൽ 62.50 ക. യായിരിക്കും.

ഈ 62മ്മ കയുടെ ഒരു ഭാഗമാണ് കൂലി എന്ന പേരിൽ തൊഴിലാളികൾക്ക് കിട്ടുന്നത്. നമ്മുടെ ഉദാഹരണത്തിൽ അദ്ധ്വാനശക്തിക്കാവശ്യമായ സമയം 5 മണിക്കൂറാണെങ്കിൽ ഓരോ തൊഴിലാളിക്കും കിട്ടുന്ന കൂലി 5 ണ.യായിരിക്കും. നൂറ് തൊഴിലാളികൾക്കു കൂടി ഒട്ടാകെ 500 ണ. അല്ലെങ്കിൽ 31മ്പ ക. കിട്ടും. അപ്പോൾ നോക്കുക, തൊഴിലാളികൾക്കു കൂലികൊടുക്കാൻ വേണ്ടി മുതലാളി നിക്കിവയ്ക്കുന്ന 31മ്പ ക. ഉൽപാദന വിധാനത്തിനുശേഷം 62മ്മ ക. യായി വർദ്ധിക്കുന്നു. സ്ഥിരം മൂലധനത്തിന്റെ ഒട്ടാകെവില 100 ക. യും തൊഴിലാളികളുടെ കൂലി 31മ്പ ക യുമാണെങ്കിൽ ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ വില 162മ്മ ക. യായിരിക്കും. എന്തുകൊണ്ട്? തൊഴിലാളിയുടെ അദ്ധ്വാനസമയത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം — നമ്മുടെ ഉദാഹരണത്തിൽ ഓരോ തൊഴിലാളിയുടെയും 5 മണിക്കൂർ സമയത്തെ അദ്ധ്വാനം — പ്രതിഫലം കൊടുക്കാതെ കൈവശപ്പെടുത്താൻ മുതലാളിക്കു സാധിക്കുന്നു, അതുകൊണ്ട്.

ഇങ്ങനെ മൂലധനത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം — കൂലിക്കു വേണ്ടി നീക്കിവച്ച ഭാഗം — ഉൽപാദനവിധാനത്തിനു ശേഷം വർദ്ധിച്ചുവായിത്തീരുന്നു. അതിനാൽ, പ്രയത്നശക്തി വാങ്ങാൻ വേണ്ടി നീക്കിവയ്ക്കപ്പെടുന്ന മൂലധനത്തിന്റെ ഈ ഭാഗത്തിനു വർദ്ധമാന മൂലധനം (Available Capital) എന്നു പറയുന്നു. ഈ വിഭാഗമാണ് മിച്ചവില സൃഷ്ടിക്കുന്നത്.

അതിനാൽ ഏതു തോതിലാണ് പ്രയത്നശക്തി ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടുന്നത് എന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ, മിച്ചവിലയെന്തെന്നു കണക്കാക്കുവാൻ, ഉൽപ്പാദനത്തിലിറക്കിയ സ്ഥിരമൂലധനം, എത്രയെന്നു നോക്കേണ്ടതില്ല. വർദ്ധമാന മൂലധനവും (പ്രയത്നശക്തിയുടെ വില അല്ലെങ്കിൽ പ്രയത്നശക്തിക്കാവശ്യമായ സമയം) മിച്ചവിലയും (അല്ലെങ്കിൽ മിച്ചമായ സമയം) തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെയാണ് മിച്ചവിലയുടെ തോത് എന്നുപറയുന്നത്. ഇതുതന്നെ സാങ്കേതികാക്ഷരങ്ങളെ കൊണ്ടു കുറിക്കാവുന്നതാണ്. മിച്ചവിലയ്ക്കുപകരം S എന്നും വർദ്ധമാന മൂലധനത്തിനു പകരം V എന്നും എഴുതിയാൽ ചൂഷണത്തിന്റെ അല്ലെങ്കിൽ മിച്ചവിലയുടെ തോത് S/V ആയിരിക്കും. നമ്മുടെ ഉദാഹരണത്തിൽ മിച്ചവിലയും വർദ്ധമാനമൂലധനവും രണ്ടും 31മ്പ ക.യാണ്. അതുകൊണ്ട് മിച്ചവിലയുടെ തോത് 100 ശതമാനമാണ്.

സ്ഥിരമൂലധനമെന്നും വർദ്ധമാനമൂലധനമെന്നുമുള്ള ഈ വിഭജനരീതി മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിലെ ചൂഷണ സമ്പ്രദായത്തെ ഏറ്റവും നഗ്നമായ വിധത്തിൽ തുറന്നുകാണിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് മുതലാളിമാർ സാധാരണമായി മൂലധനത്തെ ഇപ്രകാരമല്ല വിഭജിക്കാറുള്ളത്. മുതലാളി തന്റെ ലാഭത്തിന്റെ തോതു കണക്കാക്കുന്നതു വർദ്ധമാനമൂലധനത്തെ മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കിയല്ല. നേരെമറിച്ച്, അയാളിറക്കിയ ഒട്ടാകെയുള്ള മൂലധനത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ്. അതായതു സ്ഥിരമൂലധനത്തിന്റെയും വർദ്ധമാന മൂലധനത്തിന്റെയും തുകയും മിച്ചവിലയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെയാണ് അയാൾ കണക്കാക്കുന്നത്. സ്ഥിര മൂലധനത്തെ ഇ എന്ന സങ്കേതാക്ഷരം കൊണ്ട് കുറിക്കുകയാണെങ്കിൽ ലാഭത്തിന്റെ തോത് s/(ഇ+ഢ) ആയിരിക്കും. നമ്മുടെ ഉദാഹരണത്തിൽ മിച്ചവില 31മ്പ ക.യും ആകെയിറക്കിയ മൂലധനം 131മ്പ ക.യുമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ലാഭത്തിന്റെ തോത് 31മ്പ/131മ്പ അല്ലെങ്കിൽ സുമാർ 24 ശതമാനം മാത്രമാണ്.

മിച്ചവിലയുടെ തുകയും ലാഭത്തിന്റെ തുകയും ഇവിടെ സമമാണ്. (രണ്ടും 31മ്പ കയാണല്ലോ) പക്ഷെ, മിച്ചവിലയുടെ തോത് 100%മായിരിക്കെ ലാഭത്തോത് 24% മായിട്ടുമാത്രമേ കണക്കാക്കുന്നുള്ളൂ. ഇങ്ങനെ ലാഭത്തോത് മിച്ചവിലയുടെ തോതിനെക്കാൾ എത്രയോ കുറഞ്ഞതായി കാണപ്പെടുന്നു.

മൂലധനത്തിന്റെ യാന്ത്രികഘടന

സ്ഥിരമൂലധനവും വർദ്ധമാന മൂലധനവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന് മൂലധനത്തിന്റെ യാന്ത്രിക ഘടന (Organic Composition of Capital) എന്നു പറയുന്നു. യാന്ത്രിക ഘടന വലുതാവുന്തോറും, അതായത്, വർദ്ധമാനമൂലധനത്തെ അപേക്ഷിച്ച് സ്ഥിരമൂലധനം കൂടുതൽ വേഗത്തിൽ വർദ്ധിക്കുന്തോറും ലാഭത്തോത് ചുരുങ്ങിക്കൊണ്ടുവരും. കാരണം, വർദ്ധമാന മൂലധനത്തിന്റെ തോത് കുറയുമ്പോൾ ചൂഷണത്തിന്റെ തോതും കുറയുന്നതാണ്.

നെയ്ത്തുവ്യവസായത്തിലും യന്ത്രവ്യവസായത്തിലും ഏർപ്പെട്ട രണ്ടു മുതലാളികളുണ്ടെന്നും അവരിറക്കിയ മൂലധനവും സമമാണെന്ന് വിചാരിക്കുക. അതായത് യന്ത്രമുതലാളിയുടെ വർദ്ധമാനമൂലധനം നെയ്ത്തുമുതലാളിയുടേതിനേക്കാൾ തുലോം കറവായിരിക്കും. ലാഭം വർദ്ധമാനമൂലധനത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുമെന്ന് നാം കണ്ടു. അപ്പോൾ വർദ്ധമാനമൂലധനം കറവായതുകൊണ്ട് യന്ത്രമുതലാളിക്ക് കിട്ടുന്ന ലാഭം നെയ്ത്തുമുതലാളിക്ക് കിട്ടുന്നതിനേക്കാൾ കറവായിരിക്കുമോ? ഉവ്വ്. പക്ഷെ, മറ്റുചിലതുകൂടി സംഭവിക്കും.

ലാഭത്തോത് കൂടുതലുള്ളതുകൊണ്ട് നെയ്ത്തു വ്യവസായത്തിലേക്ക് കൂടുതൽ മൂലധനം ആകർഷിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നല്ല, നമ്മുടെ യന്ത്രമുതലാളിപോലും, സാധിക്കുമെങ്കിൽ തന്റെ മൂലധനം വിണ്ടെടുത്ത് കൂടുതൽ ആദായം കിട്ടുന്ന നെയ്ത്തുവ്യവസായത്തിലിറക്കാൻ ശ്രമിച്ചെന്നുവരും. അങ്ങനെ നെയ്ത്തുവ്യവസായശാലകളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിക്കുകയും അതിന്റെ ഫലമായി വസ്തുങ്ങളുടെ മാർക്കറ്റുവില കറയുകയും ചെയ്യും. ചരക്കുകളുടെ മാർക്കറ്റുവില കറയുന്തോറും നെയ്ത്ത് മുതലാളിമാർക്ക് കിട്ടുന്ന ലാഭത്തിന്റെ തോതും കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞുവരും. യന്ത്രവ്യവസായത്തിലാകട്ടെ മറിച്ച് ഉൽപാദനം കുറയുകയും യന്ത്രചരക്കുകളുടെ ഡിമാന്റ് സപ്ലൈയെക്കാൾ വർദ്ധിക്കുകയും (നെയ്ത്തുമുതലാളിമാർക്കുപോലും യന്ത്രങ്ങൾ വേണ്ടിവരുമല്ലോ.) അതിന്റെ ഫലമായി അവയുടെ മാർക്കറ്റുവില വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. യന്ത്രങ്ങളുടെ മാർക്കറ്റുവില വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ യന്ത്രമുതലാളിയുടെ ലാഭത്തോതും വർദ്ധിക്കും.

നെയ്ത്തുമുതലാളിയുടെ ലാഭത്തോത് യന്ത്രമുതലാളിയുടേതിനെക്കാൾ ചുരുങ്ങുന്നതുവരെ ഇത് തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകും. നെയ്ത്തുമുതലാളിയുടെ ലാഭത്തോത് ചുരുങ്ങിയാൽ മൂലധനം വീണ്ടും കൂടുതൽ ആദായം കിട്ടുന്ന യന്ത്രവ്യവസായത്തിലേക്ക് തന്നെ ഒഴുകിപോകാൻ തുടങ്ങും. യന്ത്രങ്ങളുടെ ഉൽപ്പാദനം വീണ്ടും വർദ്ധിക്കാൻ തുടങ്ങും. യന്ത്രമുതലാളിയുടെ ലാഭത്തോത് നെയ്ത്ത് മുതലാളിയുടെ ലാഭത്തോതിനെക്കാൾ കറയുന്നതുവരെ മൂലധനം യന്ത്രവ്യവസായത്തിലേക്ക് പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കും.

ശരാശരി ലാഭത്തോത്:

ഇതാണ് മുതലാളിത്ത സമ്പ്രദായത്തിന്റെ പ്രത്യേകത. പല ഉടമകളുടെയും കീഴിലായി പലതരത്തിലുള്ള വ്യവസായങ്ങളുണ്ട്. ഏത് വ്യവസായത്തിലാണോ കൂടുതൽ ലാഭം കിട്ടുക, ആ വ്യവസായത്തിലേക്ക് മൂലധനം ആകർഷിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു വ്യവസായത്തിൽനിന്ന് മറ്റൊരു വ്യവസായത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഈ മൂലധനപ്രവാഹം ഇടവിടാതെ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ലാഭത്തിനുവേണ്ടി മുതലാളിമാർ തമ്മിൽതമ്മിൽ നടത്തുന്ന ഈ മത്സരം സമമായ മൂലധനത്തിന് സമമായ ലാഭം എന്ന നിലയുളവാക്കുന്നു. ചുരുങ്ങിയ യാന്ത്രികഘടനയിലുള്ള വ്യവസായങ്ങളിലാണ് കൂടുതൽ ലാഭമുണ്ടാക്കാൻ കഴിയുക എന്ന് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തോന്നുമെങ്കിലും ലാഭത്തെ വേട്ടയാടുന്ന മുതലാളിമാരുടെ പരസ്പര മൽസരത്തിന്റെ ഫലമായി വിവിധ വ്യവസായങ്ങളിൽ നിന്നും കിട്ടുന്ന ലാഭങ്ങൾക്ക് ഒരു പൊതുനിലവാരം — ഒരു ശരാശരി ലാഭത്തോത് ഉണ്ടായിത്തീരുന്നു.

താഴ്ന്ന ലാഭത്തോത്

കിട്ടാവുന്നിടത്തോളമധികം മിച്ചവില സമ്പാദിക്കാനും മറ്റു മുതലാളിമാരുമായുള്ള മാർക്കറ്റുമത്സരത്തിൽ വിജയം നേടാനും ഓരോ മുതലാളിയും തന്റെ ഉൽപ്പാദനോപാദികളെ കൂടുതൽ കൂടുതൽ പരിഷ്കരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ പരിഷ്കരിക്കുമ്പോൾ എല്ലായ്പ്പോഴും സ്ഥിരമൂലധനത്തിന്റെ തോത് വർദ്ധമാനമൂലധനത്തെ അപേക്ഷിച്ച് കൂടുതൽ വളരുന്നതായിരിക്കും. മിച്ചവിലയെന്നത് വർദ്ധമാനമൂലധനത്തിന്റെ പ്രവർത്തന ഫലമാണ്. അതുകൊണ്ട് വർദ്ധമാന മൂലധനത്തിന്റെ തോത് കുറയുന്തോറും ലാഭത്തിന്റെ തോതും കുറയുന്നതാണ്. കാരണം, നമ്മൾ മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞവിധം, ലാഭത്തിന്റെ തോത് മിച്ചവിലയും വർദ്ധമാന മൂലധനവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമല്ല, നേരെമറിച്ച് മിച്ചവിലയും മൂലധനവും തമ്മിലുള്ള തോതാണ്.

വ്യവസായം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്തോറും ലാഭത്തോത് കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞുവരുന്നു എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം മുതലാളികളെയും അവരുടെ ധനശാസ്ത്രജ്ഞൻമാരെയും അമ്പരപ്പിക്കുന്നു. ലാഭത്തോത് താഴാതെ കഴിക്കാൻ, സാധിക്കുമെങ്കിൽ വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ, അവർ എല്ലാ വഴിക്കും പരിശ്രമിച്ചുനോക്കുന്നു. തൊഴിലാളികളെ കൂടുതൽ മൃഗീയമായി ചൂഷണം ചെയ്യുകയാണ് ഒരു വഴി. പക്ഷേ, ഇത് തൊഴിലാളികളും മുതലാളികളും തമ്മിലുള്ള വർഗസമരത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ മാത്രമേ പര്യാപ്തമാവുകയുള്ളൂ. പ്രയത്നശക്തിയും അസംസ്കൃത സാമഗ്രികളും ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്കും പ്രയാസം കൂടാതെയും കിട്ടുന്ന അപരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളെ ചൂഷണം ചെയ്യുകയാണ് മറ്റൊരുവഴി. പക്ഷേ, ഇത് കോളനികളും മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളും തമ്മിലുള്ള മത്സരത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ ഇടവരുത്തുന്നു. പിന്നെ ലാഭത്തോത് കുറയുമ്പോൾ മുതലാളികൾ തമ്മിൽതമ്മിലുള്ള മൽസരത്തിന് മൂർച്ചകൂടുന്നു. സർവ്വനാശത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷനേടാൻ വേണ്ടി ഒടുവിൽ അവർ ട്രസ്റ്റുകളിലും കാർട്ടലുകളിലും സംഘടിക്കുന്നു. ഇത്തരം കുത്തക സ്ഥാപനങ്ങളുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ചരക്കുകളുടെ വില വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. തൊഴിലാളികളുടെ കൂലി വെട്ടിച്ചുരുക്കാനും അവർ പരിശ്രമിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ഈ താൽക്കാലികമായ യോജിപ്പ് അതിവേഗം പൊട്ടിപ്പോവുകയും ഭയങ്കരമായ യുദ്ധത്തിൽ ചെന്നവസാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

7 മുതലാളിത്തവും സാമൂഹ്യവിപ്ലവവും

ഉൽപാദനത്തിന്റെ പ്രചോദനം

മനുഷ്യന്റെ ആവശ്യങ്ങളും ആ ആവശ്യങ്ങളെ നിർവ്വഹിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളും തമ്മിൽ പൊരുത്തമുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു സമുദായത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക ജീവിതത്തിനാവശ്യമാണ്. ചരക്കുകളുടെ ഉൽപാദനവും ഉപഭോഗവും തമ്മിൽ ഒരു സമനിലയുണ്ടായാൽ മാത്രമേ, ഏതു സാമ്പത്തിക ഘടനയ്ക്കും കേടുകൂടാതെ നിലനിൽക്കാൻ സാധിക്കൂ. പക്ഷേ, മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിലെ സ്ഥിതിയോ?

മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിൽ ഇന്നിന്ന ചരക്കുകൾ ഇത്രയിത്ര ഉൽപാദിപ്പിക്കണമെന്നും ഇന്നിന്ന വ്യവസായങ്ങളിൽ ഇത്രയിത്ര തൊഴിലാളികൾ പ്രവൃത്തിയെടുക്കണമെന്നും നിർണയിക്കുന്ന ശക്തി എന്താണ്? ഉൽപാദനസാമഗ്രികളുടെയും കമ്പനികളുടെയും ഉടമസ്ഥന്മാരായ മുതലാളികളാണ് ഇതെല്ലാം തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നത് എന്ന് എളുപ്പത്തിൽ തോന്നിപ്പോകും. ഓരോ മുതലാളിക്കും തന്റെ സ്വന്തം കമ്പനിക്കകത്ത് എന്ത് എത്രയുണ്ടാക്കണമെന്നും എന്തുണ്ടാക്കാതിരിക്കണമെന്നും തീരുമാനിക്കാൻ തികച്ചും സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നുള്ളതു വാസ്തവം തന്നെ. സ്വന്തം കമ്പനിക്കുള്ളിൽ എന്തു പ്ലാൻ വേണമെങ്കിലും നടപ്പിൽവരുത്താൻ അയാൾക്കു കഴിവുണ്ട്. പക്ഷേ, ഒരു കാര്യം വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കണം. മുതലാളി ചരക്കുൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്നത് അവയെ മാർക്കറ്റിൽ വിറ്റഴിച്ചു ലാഭമുണ്ടാക്കാൻ വേണ്ടിയാണ്. ഒരു ചരക്കു മാർക്കറ്റിൽക്കൊണ്ടുപോയി വിറ്റാൽ ലാഭം കിട്ടുകയില്ലെങ്കിൽ ആ ചരക്കിന്റെ ഉൽപാദനത്തിൽ നിന്നു മുതലാളി വിരമിക്കുന്നതാണ്. ലാഭം കിട്ടുകയില്ലെങ്കിൽ എത്രതന്നെ ഉപയോഗകരമായ സാധനവും നിർമ്മിക്കപ്പെടുകയില്ല. ലാഭമാണ് ഉൽപാദനത്തിന്റെ പ്രചോദനം. അപ്പോൾ, ഏതേതു ചരക്കുകൾ എത്രയെത്ര നിർമ്മിക്കണമെന്നു നിർണയിക്കുന്നതു മാർക്കറ്റാണ്. സമുദായത്തിന്റെ ആവശ്യത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി മുൻകൂട്ടി തയ്യാറാക്കിയ പ്ലാനനുസരിച്ചല്ല, നേരെ മറിച്ചു മാർക്കറ്റു നിലവാരത്തിന്റെ അന്ധവും അരാജകവുമായ കയറ്റിറക്കങ്ങളാണ് മുതലാളിയുടെ ഉൽപാദനത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത്.

മാർക്കറ്റു മത്സരം

മുതലാളികൾ തമ്മിൽതമ്മിലുള്ള മത്സരത്തിന്റെ ഫലമായി ഓരോ മുതലാളിയും തന്റെ ഉൽപാദനത്തെ വിപുലീകരിക്കാനും പുതിയ പുതിയ സാങ്കേതിക രീതികൾ നടപ്പിൽവരുത്താനും ശ്രമിക്കുന്നു. ഒന്നുകിൽ മാർക്കറ്റുമത്സരത്തിൽ വിജയം നേടുക, അല്ലെങ്കിൽ മുതലാളി എന്ന നിലനിൽപ്പുതന്നെ ഇല്ലാതാവുക. ഇതാണ് ഓരോ മുതലാളിയും അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രശ്നം.

ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളെ കൂടുതൽ പരിഷ്കരിക്കാൻ വേണ്ടി മിച്ചവിലയുടെ ഒരു ഭാഗം മൂലധനത്തോട് കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയാണ് മുതലാളി ചെയ്യുന്നത്. വർദ്ധമാനമൂലധനവും മിച്ചവിലയുടെ ഒരു ഭാഗവും മാത്രമേ ഉപഭോഗത്തിനുവേണ്ടി ചെലവഴിക്കുന്നുള്ളു. ഇങ്ങനെ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ കൂടുതൽ കൂടുതൽ പരിഷ്കരിക്കുന്തോറും ക്രയശക്തിയുടെ വളർച്ചയുടെ തോത് ചുരുങ്ങിച്ചുരുങ്ങി വരുന്നു.

ഒരു ഭാഗത്ത് ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചുവർദ്ധിച്ചു വരിക, മറുഭാഗത്തു ഭൂരിപക്ഷക്കാരായ ജനങ്ങളുടെ ക്രയശക്തി കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞുവരിക. ഉൽപാദനവും ഉപഭോഗവും തമ്മിലുള്ള ഈ വൈരുദ്ധ്യം മുതലാളിത്തത്തിന്റെ സഹജമായ സ്വഭാവമാണ്. ഈ വൈരുദ്ധ്യമാണ് ഭയങ്കരങ്ങളും നാശകരങ്ങളുമായ സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പങ്ങളിലൂടെ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നത്.

സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പം! എന്തുകൊണ്ട്? ചരക്കുകളുടെ ഉൽപ്പാദനം കുറഞ്ഞുപോയതുകൊണ്ടല്ല, കൂടുതലായതുകൊണ്ട്, പട്ടിണിയും തൊഴിലില്ലായ്മയും കഷ്ടപ്പാടും! എന്തുകൊണ്ട് സ്വത്തുക്കൾ അമിതമായി ഉൽപ്പാദനം ചെയ്യപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട്?

ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനും രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനുമിടയിലുള്ള ഇരുപതുകൊല്ലക്കാലത്തെ വ്യവസായാഭിവൃദ്ധിയെ പരിശോധിച്ചുനോക്കിയാൽ വെറും മൂന്നു കൊല്ലങ്ങളിൽ മാത്രമെ ചരക്കുകളുടെ പ്രചലനം ബുദ്ധിമുട്ടുകൂടാതെ നടന്നിട്ടുള്ളു എന്നു കാണാം. 1929-ലെ സാമ്പത്തിക കുഴപ്പം മുമ്പൊരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്തത്ര പൈശാചികതയോടുകൂടി സമുദായത്തെ മധ്യകാലോചിതമായ അപരിഷ്കൃതത്തിലേക്കു പിടിച്ചുതള്ളുകയാണ് ചെയ്തത്. ആ ഭയങ്കരക്കുഴപ്പത്തിന്റെ അനന്തരഫലങ്ങളിൽ നിന്ന് ലോകം ഇനിയും രക്ഷപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വൈരുദ്ധ്യം

അപ്പോൾ മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന സാർവ്വത്രികമായ പട്ടിണിക്കും പൈശാചികതകൾക്കും കാരണമെന്താണ്? കാരണം, ചരക്കു നിർമ്മാണ വ്യവസ്ഥയിലെ അനിവാര്യമായ വൈരുദ്ധ്യമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. ലെനിൻ പറയുന്നു:-

“ശക്തിയേറിയ സാമൂഹ്യോൽപ്പാദനശക്തികൾ ലാഭമുണ്ടാക്കുകയെന്നതിൽ കവിഞ്ഞ മറ്റു യാതൊരു പണിയുമില്ലാതെ ധനികൻമാരുടെ ഒരു ഗ്യാംഗിനു കീഴിലായിത്തീർന്നതുകൊണ്ടുമാത്രമാണ് വമ്പിച്ച കുഴപ്പങ്ങളും സംഭവ്യങ്ങൾ അനിവാര്യമായിത്തീർന്നത്.”

സാമൂഹ്യമായ ഉൽപാദനം, പക്ഷേ, സ്വകാര്യവ്യക്തികളുടെ ഉടമാവകാശം — ഇതാണ്, മുതലാളിത്തത്തിലടങ്ങിയ പ്രധാനവൈരുദ്ധ്യം. സാമൂഹ്യവളർച്ചയുടെ എല്ലാ ശക്തികളെയും സയൻസിന്റെ എല്ലാ സഹായത്തെയും ആയിരക്കണക്കിനുള്ള ജനങ്ങളുടെ അധ്വാനത്തെയും അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിലെ ഓരോ വ്യവസായവും സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്ന ചരക്കുകളെല്ലാം ഒരു പിടി മുതലാളികളുടെ സ്വകാര്യസ്വത്താണ്. സാമൂഹ്യമായ ഉൽപാദനം സമുദായത്തിന്റെ നന്മകളെയും അഭിവൃദ്ധിയേയും ലാക്കാക്കിയല്ല നേരെമറിച്ച്, ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥൻമാരായ ലാഭക്കൊതിയൻമാരുടെ സ്ഥാപിതതാൽപര്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് നടക്കുന്നത്. ഈ വൈരുദ്ധ്യമാണ്, വാസ്തവത്തിൽ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ എല്ലാ തകരാറുകളുടെയും അടിസ്ഥാനം.

മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഭാവി:

മുതലാളിത്തം വിപ്ലവകരമായ ഒരു പങ്കാണ് ചരിത്രത്തിൽ നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ളത്. മദ്ധ്യകാലോചിതങ്ങളും ജീർണ്ണിച്ചവയുമായ ഫ്യൂഡലിസ്റ്റ് സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളെ തട്ടിത്തകർക്കുക, ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടന്നിരുന്ന സങ്കുചിതങ്ങളായ ഉൽപ്പാദനോപകരണങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ച് വിപുലപ്പെടുത്തുക, ഉൽപാദനശക്തികളെ, അത്ഭുതകരമാംവിധം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുക, മനുഷ്യന്റെ പുരോഗതിക്ക് ഒഴിച്ചുകൂടാൻ വയ്യാത്ത സയൻസ്, സംസ്കാരം, സാഹിത്യം മുതലായവയെ വളർത്തുക, ഇതെല്ലാം മുതലാളിത്തത്തിന്റെ മഹത്തായ നേട്ടങ്ങളാണ്. പക്ഷേ, ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയെന്താണ്? ഇന്നു മുതലാളിത്തം പുരോഗമനോന്മുഖമായ ശക്തിയല്ലാതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. എന്നല്ല, അത് അധഃപതിക്കുകയും നശിക്കാറാവുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മൂത്തുമുരടിച്ചു കഴിഞ്ഞ മുതലാളിത്തം എല്ലാ അഭിവൃദ്ധിയുടെയും വിലങ്ങടിച്ചു നിൽക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. സയൻസിന്റെയും ടെക്നിക്കിന്റെയും വളർച്ചയെ അതു ബലാൽക്കാരമായി തടഞ്ഞുനിർത്തുന്നു. ഭൂരിപക്ഷക്കാരായ ദരിദ്രൻമാർ പട്ടിണിയിലും കഷ്ടപ്പാടിലും കിടന്നു നരകിക്കുമ്പോൾ സ്വത്തുക്കളുടെ ഉൽപാദനത്തെ വെട്ടിക്കുറയ്ക്കുകയും ഉൽപ്പന്നങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുകയുമാണ് മുതലാളികൾ ചെയ്യുന്നത്. മുതലാളിത്ത ഘടനയ്ക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ഉൽപ്പാദനശക്തികൾക്ക് ഇനി വളരാൻ വയ്യ. മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിലെ ഉൽപ്പാദനബന്ധങ്ങൾ ഉൽപ്പാദനശക്തികളെ ചങ്ങലയ്ക്കിട്ടിരിക്കുകയാണ്. ആ ചങ്ങല പൊട്ടിച്ചാൽ മാത്രമേ, മുതലാളിത്ത സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളെ തട്ടിത്തകർത്താൽ മാത്രമേ, ഉൽപ്പാദനശക്തികൾക്കു വളരാൻ കഴിയൂ. മുതലാളിത്ത സാമൂഹ്യഘടനയെ നശിപ്പിച്ചാൽ മാത്രമേ ഭൂരിപക്ഷക്കാരായ ജനങ്ങളുടെ പട്ടിണിയും കഷ്ടപ്പാടും അവസാനിക്കുകയുള്ളു.

വാസ്തവത്തിൽ മുതലാളിത്ത ഘടനയെ നശിപ്പിക്കാനാവശ്യമായ ഉപാധികൾ മുതലാളിത്തം തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചുവിട്ടിട്ടുണ്ട്. മുതലാളിത്തം നാശോന്മുഖമായിത്തീരുന്ന അതേസമയത്തു തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം മുമ്പൊരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത വിധം, വിപ്ലവബോധത്തോടുകൂടി മുന്നോട്ടു വരുന്നു. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വിപ്ലവത്തിന്റെ കീഴിൽ അഭിവൃദ്ധി അസാദ്ധ്യമാണെന്നു ബോധം വരുന്ന എല്ലാ മർദ്ദിതജനവിഭാഗങ്ങളും തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ കീഴിലണിനിരക്കുന്നു. തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ മുന്നണിവിഭാഗമായ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി തൊഴിലാളികളേയും കൃഷിക്കാരേയും ഇടത്തരക്കാരേയും, ഒറ്റവാക്കിൽ, കഷ്ടപ്പെടുന്ന എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങളെയും സംഘടിപ്പിച്ചു മഹത്തായ ഒരു സാമൂഹ്യവിപ്ലവത്തിലൂടെ അഭിവൃദ്ധിയിലേക്കു നയിക്കുന്നു.

സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ

ഇത്തരമൊരു വിപ്ലവമാണ് 1917 നവംബറിൽ റഷ്യയിലുണ്ടായത്. ലെനിനിന്റെയും സ്റ്റാലിന്റെയും നേതൃത്വത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ കീഴിൽ അണിനിരന്നുകൊണ്ട് റഷ്യൻ ബഹുജനങ്ങൾ നടത്തിയ ആ മഹത്തായ വിപ്ലവം ലോകത്തിന്റെ ആറിലൊരു ഭാഗത്തുനിന്ന് മുതലാളിത്തത്തെ ആട്ടിപ്പായിക്കുകയും മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഒരു പുതിയ അദ്ധ്യായം സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്തു. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ മേലുള്ള സ്വകാര്യ ഉടമാവകാശം നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ ഫലമായി ഉൽപാദനശക്തികളും ഉൽപാദനബന്ധങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ അവസാനിച്ചു. മുതലാളിയില്ലാതെ വ്യവസായം നടത്താമെന്നും ജന്മിയില്ലാതെ കൃഷി നടത്താമെന്നും ലോകത്തിനു കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. ഉൽപാദന വിതരണങ്ങളിലെ അരാജകത്വം അവസാനിച്ചു. പ്ലാനനുസരിച്ച് ഉൽപാദനവ്യവസ്ഥയാകെ വളർത്താൻ കഴിയുമെന്നായി. പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികളും കൂട്ടുകൃഷി സ്ഥാപനങ്ങളും ജനങ്ങളുടെ ജീവിതരീതിയെ മുമ്പൊരിക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്തവിധം ഉയർത്തി. സാർവ്വത്രികമായ സാംസ്കാരികാഭിവൃദ്ധി ജനങ്ങളെ അനുഗ്രഹിച്ചു. പട്ടിണിയും തൊഴിലില്ലായ്മയും എന്നന്നേക്കുമായി നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. അമേരിക്ക, ബ്രിട്ടൻ തുടങ്ങിയ മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങളെ ഭയങ്കരമായ സാമ്പത്തിക കുഴപ്പം തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ പട്ടിണിയും തൊഴിലില്ലായ്മയും ലോകമുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയെയാകെ താറുമാറാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ, സോവിയറ്റു യൂണിയൻ മാത്രം ലോകത്തിലെങ്ങുമുള്ള മർദ്ദിതജനാവലികൾക്കു മാർഗ്ഗദർശിത്വം നൽകിക്കൊണ്ട്, അഭിവൃദ്ധിയിൽ നിന്ന് അഭിവൃദ്ധിയിലേക്ക് കുതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

(ഒന്നാം പതിപ്പ് മംഗളോദയം, തൃശ്ശൂർ 1946.)

കെ. ദാമോദരൻ

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ കേരളത്തിലെ സ്ഥാപകനേതാക്കളിൽ ഒരാളും മാർക്സിസ്റ്റ് സൈദ്ധാന്തികനും എഴുത്തുകാരനുമായിരുന്ന കെ. ദാമോദരൻ (ഫെബ്രുവരി 25, 1904–ജൂലൈ 3, 1976). മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ തിരൂർ വില്ലേജിൽ പൊറ്റൂർ ദേശത്ത് കീഴേടത്ത് എന്ന സമ്പന്ന നായർ കുടുംബത്തിൽ കിഴക്കിനിയേടത്ത് തുപ്പൻ നമ്പൂതിരിയുടേയും കീഴേടത്ത് നാരായണി അമ്മയുടേയും മകനായാണ് ദാമോദരൻ ജനിച്ചത്. കേരള മാർക്സ് എന്നാണ് അദ്ദേഹം വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ‘പാട്ടബാക്കി’ എന്ന നാടകരചനയിലൂടെയും അദ്ദേഹം പ്രശസ്തനായി. കോഴിക്കോട് സാമൂതിരി കോളേജിൽ വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ദേശീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളോട് ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു. നിയമലംഘന പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പങ്കെടുത്ത് അറസ്റ്റ് വരിച്ചു.

കാശിവിദ്യാപീഠത്തിലെ പഠനകാലഘട്ടം മാർക്സിസ്റ്റ് ആശയങ്ങളോട് താൽപര്യം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. തികഞ്ഞ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരനായാണ് കേരളത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിയത്. പൊന്നാനി ബീഡിതൊഴിലാളി പണിമുടക്കിൽ പങ്കെടുത്ത് അറസ്റ്റ് വരിച്ചു. നവയുഗം വാരികയുടെ പത്രാധിപരായിരുന്നു. പാർട്ടി പിളർന്നപ്പോൾ സി. പി. ഐ.-യിൽ ഉറച്ചുനിന്നെങ്കിലും അവസാനകാലത്ത് പാർട്ടിയിൽ നിന്നും അകന്നു. ജവഹർലാൽ നെഹ്രു സർവ്വകലാശാലയിൽ ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചരിത്രം തയ്യാറാക്കാനുള്ള പഠനത്തിനിടെ 1976 ജൂലൈ 3-ന് അന്തരിച്ചു. പദ്മം ജീവിതപങ്കാളിയായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക് ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

കെ ദാമോദരന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ 2

ഫോൺ പതിപ്പുകളുടെ കണ്ണികൾ

1. ധനശാസ്ത്ര പ്രവേശിക
2. ധനശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ
3. ഉറുപ്പിക
4. പണം മുതൽ നയാപൈസവരെ
5. നാണയപ്രശ്നം
6. മുതലാളിത്തം
7. സാമ്രാജ്യാധിപത്യവും സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പവും

വെബ് പതിപ്പു കണ്ണികൾ

1. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 1
2. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 2
3. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 3
4. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 4
5. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 5
6. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 6
7. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 7
8. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 8
9. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 9
10. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 10

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം 695014